

eZine

of Modern Texts in Translation



Translation
Café

October 2015



Jerome K. Jerome

translated into Romanian by
MTTLC graduate Alexandra Dumitrescu

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>



eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

Editor-in-Chief
Violeta Baroană

ISSN 1842-9149

Issue 151
October 2015

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLC
© The University of Bucharest

Short story by **Jerome K. Jerome**
translated into Romanian by
MTTLC graduate
Alexandra Dumitrescu

Reviser:
Mădălina Bănuțu

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu



October 2015

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLC), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLC, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.



<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro



October 2015

Sylvia of the Letters

by Jerome K. Jerome

Sylvia din scrisori

traducere în limba română de

Alexandra Dumitrescu,

absolventă a MTTLG



October 2015

Old Ab Herrick, so most people called him. Not that he was actually old; the term was an expression of liking rather than any reflection on his years. He lived in an old-fashioned house — old-fashioned, that is, for New York — on the south side of West Twentieth Street: once upon a time, but that was long ago, quite a fashionable quarter. The house, together with Mrs. Travers, had been left him by a maiden aunt. An “apartment” would, of course, have been more suitable to a bachelor of simple habits, but the situation was convenient from a journalistic point of view, and for fifteen years Abner Herrick had lived and worked there.

Then one evening, after a three days’ absence, Abner Herrick returned to West Twentieth Street, bringing with him a little girl wrapped up in a shawl, and a wooden box tied with a piece of cord. He put the box on the table; and the young lady, loosening her shawl, walked to the window and sat down facing the room.

Mrs. Travers took the box off the table and put it on the floor — it was quite a little box — and waited.

“This young lady,” explained Abner Herrick, “is Miss Ann Kavanagh, daughter of — of an old friend of mine.”

Bătrânul Ab Herrick, cum îl numeau majoritatea, nu pentru că era cu adevărat bătrân; termenul era mai mult o expresie a simpatiei decât o reflecție a vârstei lui, locuia într-o casă de modă veche — de modă veche pentru New York — în sudul Străzii Vest Douăzeci: a fost odată ca niciodată, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă, un cartier destul de elegant. Casa, împreună cu dna Travers, i-au fost lăsate de către o mătușă necăsătorită. Un „apartament”, bineînțeles, ar fi fost mai potrivit unui burlac cu tabieturi simple, dar situația era convenabilă din punctul jurnalistic de vedere, iar timp de cincisprezece ani Abner Herrick locuise și lucrase acolo.

Apoi într-o seară, după o absență de trei zile, Abner Herrick se întoarse pe Strada Vest Douăzeci, aducând cu el o fetiță înfășurată într-un șal și o cutie de lemn legată cu o bucată de sfoară. Puse cutia pe masă; iar domnișoara, desfăcându-și șalul, se îndreptă spre fereastră și se așeză cu fața spre încăpere.

Dna Travers luă cutia de pe masă și o puse pe podea — era o cutie destul de mică — și așteptă.

— Această tânără domnișoară, explică Abner Herrick, este domnișoara Ann Kavanagh, fiica unei... unei vechi



"Oh!" said Mrs. Travers, and remained still expectant.

"Miss Kavanagh," continued Abner Herrick, "will be staying with us for—" He appeared to be uncertain of the length of Miss Kavanagh's visit. He left the sentence unfinished and took refuge in more pressing questions.

"What about the bedroom on the second floor? Is it ready? Sheets aired — all that sort of thing?"

"It can be," replied Mrs. Travers. The tone was suggestive of judgment reserved.

"I think, if you don't mind, Mrs. Travers, that we'd like to go to bed as soon as possible." From force of habit Abner S. Herrick in speaking employed as a rule the editorial "we." "We have been travelling all day and we are very tired. To-morrow morning—"

"I'd like some supper," said Miss Kavanagh from her seat in the window, without moving.

"Of course," agreed Miss Kavanagh's host, with a feeble pretence that the subject had been on the tip of his tongue. As a matter of fact, he really had forgotten all about it. "We might have it up here while the room is being got ready. Perhaps a

prietene.

— O! spuse dna Travers și așteptă în continuare.

— Domnișoara Kavanagh, continuă Abner Herrick, va sta cu noi pentru... Păru să fie nesigur în legătură cu durata vizitei domnișoarei Kavanagh. Lăsa propoziția neîncheiată și trecu la chestiuni mai presante.

— Ce se întâmplă cu dormitorul de la al doilea etaj? Este gata? Cearșafurile aerisite — și toate cele?

— Se poate, replică dna Travers. Tonul sugera o opinie reținută.

— Cred, dacă nu vă deranjează, dnă Travers, că noi am dori să mergem la culcare cât mai repede. Din obișnuință Abner S. Herrick folosea pluralul auctorial. Am călătorit toată ziua și suntem foarte obosiți. Măine dimineață...

— Aș dori să iau cina, spuse domnișoara Kavanagh, fără să se miște din locul ei de la fereastră.

— Desigur, consimți gazda domnișoarei Kavanagh cu o ușoară prefăcătorie ca și cum subiectul fusese pe vârful buzelor lui. De fapt, chiar uitase complet de asta.

— Putem s-o luăm aici sus cât timp se pregătește camera.



little —”

“A soft boiled egg and a glass of milk, if you please, Mrs. Travers,” interrupted Miss Kavanagh, still from her seat at the window.

“I’ll see about it,” said Mrs. Travers, and went out, taking the quite small box with her.

Such was the coming into this story of Ann Kavanagh at the age of eight years; or, as Miss Kavanagh herself would have explained, had the question been put to her, eight years and seven months, for Ann Kavanagh was a precise young lady. She was not beautiful — not then. She was much too sharp featured; the little pointed chin protruding into space to quite a dangerous extent. Her large dark eyes were her one redeeming feature. But the level brows above them were much too ready with their frown. A sallow complexion and nondescript hair deprived her of that charm of colouring on which youth can generally depend for attraction, whatever its faults of form. Nor could it truthfully be said that sweetness of disposition afforded compensation.

“A self-willed, cantankerous little imp I call her,” was Mrs. Travers’s comment, expressed after one of the many trials

Poate puțin...

— Un ou fiert moale și un pahar cu lapte, dacă nu vă supărați, dnă Travers, interveni domnișoara Kavanagh tot de pe locul ei de la fereastră.

— Mă ocup îndată, zise dna Travers și ieși luând cu ea cutia destul de mică.

Astfel și-a făcut apariția în această poveste Ann Kavanagh, la vârsta de opt ani. Sau cum ar explica însăși domnișoara Kavanagh, dacă ar fi fost întrebată, opt ani și șapte luni, deoarece Ann Kavanagh era o tânără pedantă. Nu era frumoasă — nu atunci. Avea trăsături mult prea ascuțite; micuța bărbie ascuțită ieșind în afară periculos de mult. Ochii ei mari și negri erau singura trăsătură compensatoare. Dar sprâncenele drepte de deasupra lor erau mult prea pregătite să se încrunte. Un ten pământiu și un păr greu de definit o privau de acel farmec al coloritului pe care tinerețea se poate baza în general pentru a fi atractivă, indiferent de defectele formei lui. Și nici măcar nu se putea spune cu adevărat că farmecul ei compensa.

— Un drăcușor încăpățânat și arțăgos o numesc eu, era comentariul dnei Travers, exprimat după una din nenumăratele



of strength between them, from which Miss Kavanagh had as usual emerged triumphant.

"It's her father," explained Abner Herrick, feeling himself unable to contradict.

"It's unfortunate," answered Mrs. Travers, "whatever it is."

To Uncle Ab himself, as she had come to call him, she could on occasion be yielding and affectionate; but that, as Mrs. Travers took care to point out to her, was a small thing to her credit.

"If you had the instincts of an ordinary Christian child," explained Mrs. Travers to her, "you'd be thinking twenty-four hours a day of what you could do to repay him for all his loving kindness to you; instead of causing him, as you know you do, a dozen heartaches in a week. You're an ungrateful little monkey, and when he's gone you'll—"

Upon which Miss Kavanagh, not waiting to hear more, flew upstairs and, locking herself in her own room, gave herself up to howling and remorse; but was careful not to emerge until she felt bad tempered again; and able, should opportunity present itself, to renew the contest with Mrs. Travers

lor certuri, din care domnișoara Kavanagh ieșise învingătoare ca de obicei.

— Seamănă cu tatăl ei, explică Abner Herrick, el însuși simțindu-se incapabil de a o contrazice.

— Oricum ar fi, este păcat, răspunse dna Travers.

Cu însuși Unchiul Ab, după cum ajunsese să-i spună, putea fi uneori docilă și afectuoasă. Dar acest lucru, după cum avu grijă dna Travers să îi scoată în evidență, conta prea puțin.

— Dacă ai avea instinctele unui copil creștin obișnuit, îi explică dna Travers, te-ai gândi douăzeci și patru de ore pe zi cum ai putea să-l răsplătești pentru toată grija plină de tandrețe pe care ți-o poartă, în loc să-i provoci, după cum bine știi că faci, o mulțime de dureri de cap săptămânal. Ești o maimuțică nerecunoscătoare, iar când el nu va mai fi, tu o să...

După care domnișoara Kavanagh, sătulă să mai asculte, alergă sus, se încuie în camera ei, urlă și căzu pradă remușcărilor, însă avu grijă să nu iasă până nu se simți rea din nou și capabilă, dacă se ivea ocazia, să reia lupta cu dna Travers neînhibată de vreun sentiment.



unhampered by sentiment.

But Mrs. Travers's words had sunk in deeper than that good lady herself had hoped for; and one evening, when Abner Herrick was seated at his desk penning a scathing indictment of the President for lack of firmness and decision on the tariff question, Ann, putting her thin arms round his neck and rubbing her little sallow face against his right-hand whisker, took him to task on the subject.

"You're not bringing me up properly – not as you ought to," explained Ann. "You give way to me too much, and you never scold me."

"Not scold you!" exclaimed Abner with a certain warmth of indignation. "Why, I'm doing it all –"

"Not what I call scolding," continued Ann. "It's very wrong of you. I shall grow up horrid if you don't help me."

As Ann with great clearness pointed out to him, there was no one else to undertake the job with any chance of success. If Abner failed her, then she supposed there was no hope for her: she would end by becoming a wicked woman, and everybody, including herself, would hate her. It was a sad prospect. The contemplation of it brought tears to Ann's eyes.

Dar cuvintele dnei Travers i se întipăriseră mai adânc în minte decât ea însăși se așteptase. Iar într-o seară, când Abner Herrick ședea la biroul său, scriind un rechizitoriu nimitor împotriva Președintelui pentru lipsa fermității și a deciziei privind problema taxelor, Ann, punându-și brațele ei subțiri în jurul gâtului lui și frecându-și fețișoara pământie de favoriții lui din partea dreaptă, îl critică.

– Nu mă crești cum se cuvine, nu așa cum ar trebui, explică Ann. Îmi dai prea multe și nu mă cerți niciodată.

– Nu te cert?! exclamă Abner cu o indignare mocnită. Dar fac totul...

– Nu ceea ce numesc *eu* ceartă, continuă Ann. E foarte greșit din partea ta. Voi crește oribil dacă nu mă ajuți.

După cum Ann îi scoase în evidență cu mare claritate, nu mai era nimeni care să întreprindă treaba cu vreo șansă de succes. Dacă Abner dădea greș, atunci din punctul ei de vedere nu mai era nicio speranță pentru ea: ar ajunge o femeie haînă, iar toată lumea, inclusiv ea, ar urî-o. Era o perspectivă tristă. Gândindu-se la acest aspect, ochii i se umpleau cu lacrimi.



He saw the justice of her complaint and promised to turn over a new leaf. He honestly meant to do so; but, like many another repentant sinner, found himself feeble before the difficulties of performance. He might have succeeded better had it not been for her soft deep eyes beneath her level brows.

"You're not much like your mother," so he explained to her one day, "except about the eyes. Looking into your eyes I can almost see your mother."

He was smoking a pipe beside the fire, and Ann, who ought to have been in bed, had perched herself upon one of the arms of his chair and was kicking a hole in the worn leather with her little heels.

"She was very beautiful, my mother, wasn't she?" suggested Ann.

Abner Herrick blew a cloud from his pipe and watched carefully the curling smoke.

"In a way, yes," he answered. "Quite beautiful."

"What do you mean, 'In a way'?" demanded Ann with some asperity.

"It was a spiritual beauty, your mother's," Abner explained. "The soul looking out of her eyes. I don't think it

îi dădu dreptate și îi promise să deschidă un nou capitol în relația lor. Chiar voia să facă asta, dar, precum mulți alți păcătoși care se căiesc, se găsea slab în fața dificultăților punerii în aplicare a planului. Ar fi reușit mai bine dacă nu erau ochii ei blânzi și adânci de sub sprâncenele ei drepte.

— Nu semeni prea mult cu mama ta, îi explică într-o zi, cu excepția ochilor. Uitându-mă în ochii tăi, aproape că o văd pe mama ta.

Fuma o pipă lângă foc, iar Ann, care trebuia să fie în pat, se cocoțase pe unul din brațele fotoliului și făcea o gaură cu micile ei călcâie în pielea uzată.

— Era foarte frumoasă, mama mea, nu-i așa? sugeră Ann.

Abner Herrick suflă un nor din pipa lui și privi cu atenție fumul ondulat.

— Într-un fel, da, răspunse el. Destul de frumoasă.

— Ce vrei să spui prin „Într-un fel”? Ann ceru să știe cu o oarecare asprime în glas.

— Frumusețea mamei tale era una spirituală, explică Abner. Sufletul i se oglindea în ochi. Îmi este greu să-mi



possible to imagine a more beautiful disposition than your mother's. Whenever I think of your mother," continued Abner after a pause, "Wordsworth's lines always come into my mind."

He murmured the quotation to himself, but loud enough to be heard by sharp ears. Miss Kavanagh was mollified.

"You were in love with my mother, weren't you?" she questioned him kindly.

"Yes, I suppose I was," mused Abner, still with his gaze upon the curling smoke.

"What do you mean by 'you suppose you were'?" snapped Ann. "Didn't you know?"

The tone recalled him from his dreams.

"I was in love with your mother very much," he corrected himself, turning to her with a smile.

"Then why didn't you marry her?" asked Ann. "Wouldn't she have you?"

"I never asked her," explained Abner.

"Why not?" persisted Ann, returning to asperity.

He thought a moment.

"You wouldn't understand," he told her.

imaginez o natură mai frumoasă decât a mamei tale. De fiecare dată când mă gândesc la ea, continuă Abner după o pauză, îmi vin mereu în minte versurile lui Wordsworth¹.

Murmură citatul pentru el, dar suficient de tare ca să fie auzit de urechi fine. Domnișoara Kavanagh se calmă.

— Ai fost îndrăgostit de mama mea, nu-i așa? îl întreabă cu blândețe.

— Da, cred că am fost, cugetă Abner cu privirea ațintită în continuare la fumul ondulat.

— Ce vrei să spui prin „cred că am fost”? izbucni Ann. Nu știi?

Tonul îl trezi din visare.

— Am fost foarte îndrăgostit de mama ta, se corectă, întorcându-se către ea zâmbind.

— Atunci de ce nu te-ai căsătorit cu ea? întreabă Ann. Nu te-ar fi acceptat?

— N-am întrebat-o niciodată, explică Abner.

— De ce nu? stăruie Ann, devenind din nou aspră.

Se gândi pentru o clipă.

— Nu ai înțelege, îi spuse el.



"Yes, I would," retorted Ann.

"No, you wouldn't," he contradicted her quite shortly. They were both beginning to lose patience with one another. "No woman ever could."

"I'm not a woman," explained Ann, "and I'm very smart. You've said so yourself."

"Not so smart as all that," growled Abner. "Added to which, it's time for you to go to bed."

Her anger with him was such that it rendered her absolutely polite. It had that occasional effect upon her. She slid from the arm of his chair and stood beside him, a rigid figure of frozen femininity.

"I think you are quite right, Uncle Herrick. Good night!" But at the door she could not resist a parting shot:

"You might have been my father, and then perhaps she wouldn't have died. I think it was very wicked of you."

After she was gone Abner sat gazing into the fire, and his pipe went out. Eventually the beginnings of a smile stole to the corners of his mouth, but before it could spread any farther he dismissed it with a sigh.

Abner, for the next day or two, feared a renewal of the

— Ba da, aş înțelege, replică Ann.

— Ba nu, contrazicând-o destul de scurt. Amândoi începeau să-și piardă răbdarea unul cu celălalt. Nicio femeie nu ar putea.

— Nu sunt o femeie, explică Ann, și sunt foarte deșteaptă. Chiar tu ai spus-o.

— Nici chiar atât de deșteaptă, mârâi Abner. Și apoi, e timpul să mergi la culcare.

Supărarea din cauza spuselor lui era atât de mare încât deveni extrem de politicoasă. Avea din când în când acest efect asupra ei. Alunecă de pe brațul fotoliului și rămase lângă el, o figură rigidă de feminitate înghețată.

— Cred că ai dreptate, Unchiule Herrick. Noapte bună! Dar în pragul ușii nu rezistă tentației de a mai spune ceva:

— Ai fi putut fi tatăl meu, iar atunci poate că ea n-ar mai fi murit. Cred că a fost foarte urât din partea ta.

După ce plecă, Abner se holbă la foc, iar pipa i se stinse. În cele din urmă, un început de zâmbet i se contură pe buze, dar înainte să i se extindă, îl alungă cu un oftat.

Abner, în următoarele două-trei zile, se temea de o



conversation, but Ann appeared to have forgotten it; and as time went by it faded from Abner's own memory. Until one evening quite a while later.

The morning had brought him his English mail. It had been arriving with some regularity, and Ann had noticed that Abner always opened it before his other correspondence. One letter he read through twice, and Ann, who was pretending to be reading the newspaper, felt that he was looking at her.

"I have been thinking, my dear," said Abner, "that it must be rather lonely for you here, all by yourself."

"It would be," answered Ann, "if I were here all by myself."

"I mean," said Abner, "without any other young person to talk to and — and to play with."

"You forget," said Ann, "that I'm nearly thirteen."

"God bless my soul," said Abner. "How time does fly!"

"Who is she?" asked Ann.

"It isn't a 'she'," explained Abner. "It's a 'he.' Poor little chap lost his mother two years ago, and now his father's dead. I thought — it occurred to me we might put him up for a time. Look after him a bit. What do you think? It would make the

reluare a conversației, dar Ann părea să fi uitat de asta, iar cu trecerea timpului chestiunea dispărea din mintea lui Abner. Asta până într-o seară mult mai încolo.

Dimineața primi corespondența engleză. Venea cu destulă regularitate, iar Ann observase că Abner o deschidea întotdeauna înaintea oricărei alte corespondențe. Una dintre scrisori o citi de două ori, iar Ann, care se prefăcea că citește un ziar, simți că el se uita la ea.

— Mă gândeam, draga mea, spuse Abner, că trebuie să fie destul de singuratic pentru tine aici, de una singură.

— Așa ar fi, răspunse Ann, dacă aș fi de una singură.

— Vreau să spun, zise Abner, fără nicio altă persoană de vârsta ta cu care să vorbești și... și să te joci.

— Ai uitat, spuse Ann, că am aproape treisprezece ani.

— O, Doamne! spuse Abner. Cât de repede trece timpul!

— Cine e ea? întrebă Ann.

— Nu este o „ea”, explică Abner. Este un „el”. Bietul băiat și-a pierdut mama acum doi ani, iar acum i-a murit și tatăl. Mi-am zis... mi-a venit ideea că l-am putea primi la noi. Să avem grijă de el o vreme. Ce părere ai? Va face casa mai plină



house more lively, wouldn't it?"

"It might," said Ann.

She sat very silent, and Abner, whose conscience was troubling him, watched her a little anxiously. After a time she looked up.

"What's he like?" she asked.

"Precisely what I am wondering myself," confessed Abner. "We shall have to wait and see. But his mother — his mother," repeated Abner, "was the most beautiful woman I have ever known. If he is anything like she was as a girl —" He left the sentence unfinished.

"You have not seen her since — since she was young?" questioned Ann.

Abner shook his head. "She married an Englishman. He took her back with him to London."

"I don't like Englishmen," said Ann.

"They have their points," suggested Abner. "Besides, boys take after their mothers, they say." And Abner rose and gathered his letters together.

Ann remained very thoughtful all that day. In the

de viață, nu-i așa?

— S-ar putea, spuse Ann.

Sedea foarte tăcută, iar Abner, a cărui conștiință îi dădea bătăi de cap, o privi destul de neliniștit. După un timp își ridică privirea.

— Cum este băiatul? întrebă ea.

— Exact asta mă întreb și eu, se confesă Abner. Nu putem decât să așteptăm și să vedem. Dar mama lui... mama lui, repetă Abner, a fost cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Dacă îi seamănă măcar puțin ca atunci când era o fetișcană... Lăsa propoziția neterminată.

— Nu ai mai văzut-o de când... de când era tânără? întrebă Ann.

Abner dădu din cap.

— S-a măritat cu un englez. A luat-o înapoi cu el în Londra.

— Nu-mi plac englezii, spuse Ann.

— Au și ei calitățile lor, sugeră Abner. În plus, se spune că băieții seamănă cu mamele lor. Abner se ridică și își strânse scrisorile laolaltă.

Ann rămase pe gânduri pe tot parcursul acelei zile.



evening, when Abner for a moment laid down his pen for the purpose of relighting his pipe, Ann came to him, seating herself on the corner of the desk.

"I suppose," she said, "that's why you never married mother?"

Abner's mind at the moment was much occupied with the Panama Canal.

"What mother?" he asked. "Whose mother?"

"My mother," answered Ann. "I suppose men are like that."

"What are you talking about?" said Abner, dismissing altogether the Panama Canal.

"You loved my mother very much," explained Ann with cold deliberation. "She always made you think of Wordsworth's perfect woman."

"Who told you all that?" demanded Abner.

"You did."

"I did?"

"It was the day you took me away from Miss Carew's because she said she couldn't manage me," Ann informed him.

Seara, când Abner lăsa jos stiloul pentru a-și reaprinde pipa, Ann veni la el, așezându-se pe marginea biroului.

— Presupun, spuse ea, că acesta e motivul pentru care nu te-ai căsătorit cu mama?

Mintea lui Abner în acel moment era mult mai ocupată cu Canalul Panama.

— Care mamă? întrebă el. A cui mamă?

— Mama mea, răspunse Ann. Bănuiesc că așa sunt bărbații.

— Despre ce vorbești? spuse Abner, alungând întru totul Canalul Panama.

— Ai iubit-o pe mama mea, explică Ann cu deliberare rece. Te făcea mereu să te gândești la femeia perfectă a lui Wordsworth.

— Cine ți-a spus toate astea? Abner dori să afle.

— Tu.

— Eu?

— A fost în ziua în care m-ai luat de la domnișoara Carew fiindcă spusese că nu îmi mai poate face față, îl informă Ann.



"Good Lord! Why, that must be two years ago," mused Abner.

"Three," Ann corrected him. "All but a few days."

"I wish you'd use your memory for things you're wanted to remember," growled Abner.

"You said you had never asked her to marry you," pursued Ann relentlessly; "you wouldn't tell me why. You said I shouldn't understand."

"My fault," muttered Abner. "I forget you're a child. You ask all sorts of questions that never ought to enter your head, and I'm fool enough to answer you."

One small tear that had made its escape unnoticed by her was stealing down her cheek. He wiped it away and took one of her small paws in both his hands.

"I loved your mother very dearly," he said gravely. "I had loved her from a child. But no woman will ever understand the power that beauty has upon a man. You see we're built that way. It's Nature's lure. Later on, of course, I might have forgotten; but then it was too late. Can you forgive me?"

"But you still love her," reasoned Ann through her tears,

— Doamne Sfinte! Dar asta trebuie să fi fost acum doi ani, cugetă Abner.

— Trei, îl corectă Ann. Ca și cum ar fi fost ieri.

— Mi-aș dori să-ți folosești memoria pentru lucruri pe care ar trebui să ți le amintești, mârâi Abner.

— Ai spus că nu ai cerut-o niciodată în căsătorie, continuă neîndurătoare Ann. Nu mi-ai spus de ce. Mi-ai spus că n-o să fiu capabilă să înțeleg.

— E vina mea, bombăni Abner. Uit că ești un copil. Pui tot felul de întrebări care nu ar trebui niciodată să te preocupe, iar eu sunt suficient de fraier să-ți răspund.

O lacrimă mică evadase fără să o observe și îi curgea pe obraz. I-o șterse și îi prinse o mânuță între mâinile lui.

— Am iubit-o pe mama ta foarte mult, spuse cu gravitate. O iubisem încă din copilărie. Dar nicio femeie nu va putea înțelege vreodată puterea pe care o are frumusețea asupra unui bărbat. Vezi tu, noi așa suntem construiți. Este ispita Naturii. Pe urmă, bineînțeles, este posibil să fi uitat. Dar a fost prea târziu. Mă poți ierta?

— Dar o iubești în continuare, rațională Ann printre



"or you wouldn't want him to come here."

"She had such a hard time of it," pleaded Abner. "It made things easier to her, my giving her my word that I would always look after the boy. You'll help me?"

"I'll try," said Ann. But there was not much promise in the tone.

Nor did Matthew Pole himself, when he arrived, do much to help matters. He was so hopelessly English. At least, that was the way Ann put it. He was shy and sensitive. It is a trying combination. It made him appear stupid and conceited. A lonely childhood had rendered him unsociable, unadaptable. A dreamy, imaginative temperament imposed upon him long moods of silence: a liking for long solitary walks. For the first time Ann and Mrs. Travers were in agreement.

"A sulky young dog," commented Mrs. Travers. "If I were your uncle I'd look out for a job for him in San Francisco."

"You see," said Ann in excuse for him, "it's such a foggy country, England. It makes them like that."

"It's a pity they can't get out of it," said Mrs. Travers.

Also, sixteen is an awkward age for a boy. Virtues, still

lacrimi, sau altfel nu ai vrea ca el să vină aici.

— A avut atât de mult de suferit din cauza asta, pledă Abner. I-a fost mai ușor dacă i-am promis că voi avea grijă de băiat. Mă vei ajuta?

— Voi încerca, spuse Ann. Dar în tonul vocii ei nu prea se auzea promisiunea.

Nici însuși Matthew Pole, când sosi, nu a ajutat cu mare lucru. Era un englez tipic. Cel puțin așa punea Ann problema. Era timid și sensibil — o combinație plictisitoare. Îl făcea să pară stupid și încrezut. O copilărie singuratică îl făcuse nesociabil, inadaptabil. Un temperament visător și imaginativ îi cauza stări lungi de tăcere: o plăcere pentru plimbări lungi solitare. Pentru prima dată Ann și dna Travers erau de acord.

— Un cățel ursuz, comentă dna Travers. Dacă aş fi unchiul tău i-aş căuta de lucru în San Francisco.

— Vedeți dumneavoastră, spuse Ann găsindu-i scuze, Anglia este o țară atât de neguroasă. Iar oamenii de acolo sunt asemeni ei.

— E păcat că nu pot scăpa de ceață, spuse dna Travers.

De asemenea, șaisprezece ani este o vârstă neplăcută



in the chrysalis state, are struggling to escape from their parent vices. Pride, an excellent quality making for courage and patience, still appears in the swathings of arrogance. Sincerity still expresses itself in the language of rudeness. Kindness itself is apt to be mistaken for amazing impertinence and love of interference.

It was kindness — a genuine desire to be useful, that prompted him to point out to Ann her undoubted faults and failings, nerved him to the task of bringing her up in the way she should go. Mrs. Travers had long since washed her hands of the entire business. Uncle Ab, as Matthew also called him, had proved himself a weakling. Providence, so it seemed to Matthew, must have been waiting impatiently for his advent. Ann at first thought it was some new school of humour. When she found he was serious she set herself to cure him. But she never did. He was too conscientious for that. The instincts of the guide, philosopher, and friend to humanity in general were already too strong in him. There were times when Abner almost wished that Matthew Pole senior had lived a little longer.

But he did not lose hope. At the back of his mind was

pentru un băiat. Virtuțile, încă în faza de crisalidă, se luptă să evadeze defectelor părinților lor. Mândria, o calitate excelentă care compensează curajul și răbdarea, pare să fie în continuare în fașele aroganței. Sinceritatea încă este exprimată prin limbajul grosolan. Bunătatea însăși poate fi confundată lejer cu impertinența extraordinară și plăcerea de a-și băga nasul.

Bunătatea — dorința adevărată de a fi folositor — îl determină să-i scoată în evidență lui Ann defectele și eșecurile ei incontestabile și îl încurajă să o îndrume în direcția în care el voia. Dna Travers încetase demult să mai încerce. Unchiul Ab, după cum îi spunea și Matthew, s-a dovedit a fi un om slab. Providența, credea Matthew, trebuie să-i fi așteptat nerăbdătoare venirea. La început, Ann crezu că e o formă nouă de umor. Când află că el de fapt vorbea serios, decise să-l vindece. Dar nu reuși niciodată. Era prea conștiincios pentru asta. Instinctele de ghid, filosof și prieten al omenirii în general erau prea înrădăcinate în el. Erau momente când Abner aproape că își dorea ca Matthew Pole senior să fi trăit puțin mai mult.

Dar nu își pierdu speranța. Visa ca acești copii ai iubirilor



the fancy that these two children of his loves would come together. Nothing is quite so sentimental as a healthy old bachelor. He pictured them making unity from his confusions; in imagination heard the patter on the stairs of tiny feet. To all intents and purposes he would be a grandfather. Priding himself on his cunning, he kept his dream to himself, as he thought, but under-estimated Ann's smartness.

For days together she would follow Matthew with her eyes, watching him from behind her long lashes, listening in silence to everything he said, vainly seeking to find points in him. He was unaware of her generous intentions. He had a vague feeling he was being criticised. He resented it even in those days.

"I do try," said Ann suddenly one evening apropos of nothing at all. "No one will ever know how hard I try not to dislike him."

Abner looked up.

"Sometimes," continued Ann, "I tell myself I have almost succeeded. And then he will go and do something that will bring it all on again."

"What does he do?" asked Abner.

lui să ajungă împreună. Nimic nu este la fel de sentimental ca un burlac bătrân și sănătos. În visarea lui și-i imaginează căsătorindu-se. Își închipui că aude tropăitul pe scări al unor piciorușe. Va deveni bunic cu orice preț. Mândrindu-se cu șiretenia lui în timp ce medita, păstră visul pentru el, dar subestimă istețimea lui Ann.

Zile în șir ea îl urmărea pe Matthew cu privirea, din spatele genelor ei lungi, ascultând în tăcere tot ce spunea el, căutându-i în zadar calități. El nu avea nici cea mai mică idee despre intențiile ei generoase. Avea o vagă senzație că era criticat. Îi plăcea acest lucru chiar de pe atunci.

— Chiar încerc, spuse Ann deodată într-o seară, fără să aibă legătură cu vreun subiect anume. Nimeni nu va ști vreodată cât de mult încerc să nu îl displac.

Abner își ridică privirea.

— Câteodată, continuă Ann, îmi spun că aproape am reușit. Dar apoi face ceva și iar o ia de la capăt.

— Ce face? întrebă Abner.



"Oh, I can't tell you," confessed Ann. "If I told you it would sound as if it was my fault. It's all so silly. And then he thinks such a lot of himself. If one only knew why! He can't tell you himself when you ask him."

"You have asked him?" queried Abner.

"I wanted to know," explained Ann. "I thought there might be something in him that I could like."

"Why do you want to like him?" asked Abner, wondering how much she had guessed.

"I know," wailed Ann. "You are hoping that when I am grown up I shall marry him. And I don't want to. It's so ungrateful of me."

"Well, you're not grown up yet," Abner consoled her. "And so long as you are feeling like that about it, I'm not likely to want you to marry him."

"It would make you so happy," sobbed Ann.

"Yes, but we've got to think of the boy, don't forget that," laughed Abner. "Perhaps he might object."

"He would. I know he would," cried Ann with conviction. "He's no better than I am."

"Have you been asking him to?" demanded Abner,

— O, nu pot să-ți spun, mărturisi Ann. Dacă îți spun va suna ca și cum ar fi vina mea. Totul este atât de absurd. Iar apoi se gândește atât de mult la el. Dacă-ar ști măcar cineva de ce! Nu îți poate spune când îl întrebi.

— L-ai întrebat? întreabă Abner.

— Am vrut să aflu, explică Ann. Am crezut că poate există ceva în el care să-mi placă.

— De ce vrei să-l placi? replică Abner, întrebându-se oare cât de mult ghicise.

— Știu, urlă Ann. Tu speri ca eu să mă mărit cu el atunci când voi fi mare. Dar eu nu vreau. Sunt atât de nerecunoscătoare.

— Ei bine, încă nu ești mare, o consolă Abner. Iar câtă vreme tu simți asta, nu voi dori ca tu să te căsătorești cu el.

— Te-ar face atât de fericit! suspină Ann.

— Da, dar trebuie să ne gândim și la băiat, nu uita asta, râse Abner. S-ar putea să fie împotriva.

— Ar fi. Știu sigur că ar fi, plânse Ann cu convingere. Nu este mai bun decât mine.

— L-ai întrebat? Abner dori să afle, țâșnind din scaun.



springing up from his chair.

“Not to marry me,” explained Ann. “But I told him he must be an unnatural little beast not to try to like me when he knew how you loved me.”

“Helpful way of putting it,” growled Abner. “And what did he say to that?”

“Admitted it,” flashed Ann indignantly. “Said he had tried.”

Abner succeeded in persuading her that the path of dignity and virtue lay in her dismissing the whole subject from her mind.

He had made a mistake, so he told himself. Age may be attracted by contrast, but youth has no use for its opposite. He would send Matthew away. He could return for week-ends. Continually so close to one another, they saw only one another’s specks and flaws; there is no beauty without perspective. Matthew wanted the corners rubbed off him, that was all. Mixing more with men, his priggishness would be laughed out of him. Otherwise he was quite a decent youngster, clean minded, high principled. Clever, too: he often said quite unexpected things. With approaching womanhood,

— Nu să se căsătorească cu mine, explică Ann. Dar i-am spus că trebuie să fie o mică bestie inumană să nu încerce să mă placă când știa cum mă iubești tu.

— Un mod foarte util de a o spune! mârâi Abner. Și ce ți-a răspuns?

— A recunoscut, fulgeră Ann cu indignare. A spus că încercase.

Abner reuși să o convingă că drumul către demnitate și virtute stătea în îndepărtarea acestui subiect din mintea ei.

Făcuse o greșală, așa își spuse. Vârsta poate fi atrasă de contrast, dar tinerețea nu are niciun folos pentru opusul ei. Avea să-l trimită pe Matthew de acasă. Putea să se întoarcă în weekend-uri. Continuând să stea atât de aproape unul de altul, vedeau numai imperfecțiunile și defectele celuilalt. Frumusețea nu există fără perspectivă. Matthew voia doar să fie șlefuit. Stând mai mult printre bărbați, ar renunța la pedanteria lui dacă ceilalți ar râde de ea. Altfel, era un tânăr destul de cumsecade, cu mintea curată și cu principii înalte. Deștept, de asemenea: spunea adesea lucruri destul de neașteptate. Apropiiindu-se de



changes were taking place in Ann. Seeing her every day one hardly noticed them; but there were times when, standing before him flushed from a walk or bending over him to kiss him before starting for some friendly dance, Abner would blink his eyes and be puzzled. The thin arms were growing round and firm; the sallow complexion warming into olive; the once patchy, mouse-coloured hair darkening into a rich harmony of brown. The eyes beneath her level brows, that had always been her charm, still reminded Abner of her mother; but there was more light in them, more danger.

"I'll run down to Albany and talk to Jephson about him," decided Abner. "He can come home on Saturdays."

The plot might have succeeded: one never can tell. But a New York blizzard put a stop to it. The cars broke down, and Abner, walking home in thin shoes from a meeting, caught a chill, which, being neglected, proved fatal.

Abner was troubled as he lay upon his bed. The children were sitting very silent by the window. He sent Matthew out on a message, and then beckoned Ann to come to him. He loved the boy, too, but Ann was nearer to him.

"You haven't thought any more," he whispered,

maturitate, în Ann aveau loc schimbări. Văzând-o zi de zi, de-abia le puteai observa. Dar erau momente în care, stând în fața lui, îmbujorată de la mers, sau aplecându-se să-l sărute înaintea unui dans prietenesc, Abner clipea din ochi și privea nedumerit. Brațele subțiri îi creșteau rotunde și ferme, tenul pământiu devenea măsliniu, părul care înainte era neuniform și de un șaten spălăcit se închise într-un maro bogat și uniform. Ochii de sub sprâncenele-i drepte, care au reprezentat întotdeauna farmecul ei, tot îi aminteau lui Abner de mama ei. Dar erau mai luminoși și mai înfricoșători.

— Voi merge în Albany să vorbesc cu Jephson despre el, decise Abner. Poate să vină acasă sâmbăta.

Planul ar fi putut reuși: nu se știe. Dar un viscol de New York îl opri. Mașinile rămaseră în pană, iar Abner, mergând acasă de la o ședință încălțat cu pantofi subțiri, se pricopsi cu o răceală care, fiind neglijată, se dovedi a fi fatală.

Abner era îngrijorat în timp ce stătea întins în pat. Copiii stăteau foarte tăcuți lângă fereastră. Îl trimise pe Matthew să ducă un mesaj, iar apoi îi făcu semn lui Ann să se apropie de el. Îl iubea și pe băiat, dar Ann îi era mai dragă.

— Te-ai mai gândit la..., șopti el.



“about –”

“No,” answered Ann. “You wished me not to.”

“You must never think,” he said, “to show your love for my memory by doing anything that would not make you happy. If I am anywhere around,” he continued with a smile, “it will be your good I shall be watching for, not my own way. You will remember that?”

He had meant to do more for them, but the end had come so much sooner than he had expected. To Ann he left the house (Mrs. Travers had already retired on a small pension) and a sum that, judiciously invested, the friend and attorney thought should be sufficient for her needs, even supposing – The friend and attorney, pausing to dwell upon the oval face with its dark eyes, left the sentence unfinished.

To Matthew he wrote a loving letter, enclosing a thousand dollars. He knew that Matthew, now in a position to earn his living as a journalist, would rather have taken nothing. It was to be looked upon merely as a parting gift. Matthew decided to spend it on travel. It would fit him the better for his journalistic career, so he explained to Ann. But in his heart he had other ambitions. It would enable him to put them to the

– Nu, răspunse Ann. Mi-ai spus să n-o mai fac.

– Să nu te gândești niciodată, spuse el, să îți arăți dragostea pentru amintirea mea prin a face ceva care nu-ți place. Dacă sunt prin preajmă, continuă el zâmbind, voi avea grijă de tine, nu de dorința mea. Vei ține minte acest lucru?

Voise să facă mai multe pentru ei, dar sfârșitul venise mai repede decât se așteptase. Lui Ann îi lăsă casa (dna Travers ieșise deja la pensie primind o sumă mică) și o sumă care, investită judicios, prietenul și avocatul lui considera că este suficientă pentru nevoile ei, chiar dacă – prietenul și avocatul lui, făcând o pauză pentru a-i privi fața ovală și ochii ei negrii, lăsă propoziția neterminată.

Lui Matthew îi scrisese o scrisoare duioasă, anexând și o mie de dolari. Știa că Matthew, acum într-o poziție de a-și câștiga proprii bani ca jurnalist, ar fi preferat să nu ia nimic. Avea să fie considerat doar un cadou de despărțire. Matthew decise să îi cheltuiască pe călătorii. I s-ar potrivi mai bine pentru cariera lui de jurnalist, după cum îi explică lui Ann. Dar în inima lui, el avea alte ambiții. Asta i-ar permite să le supună



test.

So there came an evening when Ann stood waving a handkerchief as a great liner cast its moorings. She watched it till its lights grew dim, and then returned to West Twentieth Street. Strangers would take possession of it on the morrow. Ann had her supper in the kitchen in company with the nurse, who had stayed on at her request; and that night, slipping noiselessly from her room, she lay upon the floor, her head resting against the arm of the chair where Abner had been wont to sit and smoke his evening pipe; somehow it seemed to comfort her. And Matthew the while, beneath the stars, was pacing the silent deck of the great liner and planning out the future.

To only one other being had he ever confided his dreams. She lay in the churchyard; and there was nothing left to encourage him but his own heart. But he had no doubts. He would be a great writer. His two hundred pounds would support him till he had gained a foothold. After that he would climb swiftly. He had done right, so he told himself, to turn his back on journalism: the grave of literature. He would see men and cities, writing as he went. Looking back, years later, he was

unui test.

Așadar veni o seară în care Ann stătea fluturând batista în timp ce un vas mare de linie își aruncă ancorele. Îl privi până ce luminile deveniră neclare, iar apoi se întoarse pe Strada Vest Douăzeci. Străinii aveau să pună stăpânire pe stradă a doua zi. Ann luă cina în bucătărie în compania infirmierei care rămăsese la solicitarea ei. Iar în acea seară, strecurându-se fără zgomot afară din camera ei, se întinse pe podea, cu capul odihnindu-se pe brațul fotoliului în care Abner avea obiceiul să stea și să fumeze pipa de seară. Oarecum, acest lucru părea să o aline. Între timp, Matthew, sub cerul înstelat, se plimba pe puntea liniștită a vasului și își planifica viitorul.

Numai unei singure persoane își mai destăinuise visele. Aceasta zăcea în cimitir și nimic nu îl mai putea încuraja decât propria-i inimă. Dar nu avea nicio îndoială. Avea să fie un bun scriitor. Cele două sute de lire aveau să-l susțină până ajungea să-și facă un nume. Apoi avea să urce rapid. Făcuse bine, își spunea, că a întors spatele jurnalismului: mormântul literaturii. Avea să vadă oameni și orașe, scriind în tot acest timp. Uitându-se înapoi, ani mai târziu, a putut să se felicite că a ales



able to congratulate himself on having chosen the right road. He thought it would lead him by easy ascent to fame and fortune. It did better for him than that. It led him through poverty and loneliness, through hope deferred and heartache – through long nights of fear, when pride and confidence fell upon him, leaving him only the courage to endure.

His great poems, his brilliant essays, had been rejected so often that even he himself had lost all love for them. At the suggestion of an editor more kindly than the general run, and urged by need, he had written some short pieces of a less ambitious nature. It was in bitter disappointment he commenced them, regarding them as mere pot-boilers. He would not give them his name. He signed them “Aston Rowant.” It was the name of the village in Oxfordshire where he had been born. It occurred to him by chance. It would serve the purpose as well as another. As the work progressed it grew upon him. He made his stories out of incidents and people he had seen; everyday comedies and tragedies that he had lived among, of things that he had felt; and when after their appearance in the magazine a publisher was found willing to make them into a book, hope revived in him.

drumul cel bun. Credea că acest drum avea să-l ducă, prin ascensiune rapidă, la faimă și avere. Îl ajută și mai mult decât atât. Îl duse prin sărăcie și singurătate, prin disperare și suferință, prin nopți lungi de frică, când mândria și încrederea se năpustiră asupra lui, lăsându-l doar cu puterea de a îndura.

Minunatele lui poeme, eseurile scilpitoare, fuseseră refuzate atât de des, încât nici măcar el nu le mai iubea. La sugestia unui editor mai amabil decât marea majoritate, și presat de nevoi, scrisese niște povestioare de o natură mai puțin ambițioasă. Începu să le scrie într-o dezamăgire amară, luându-le drept simple surse de venit. Nu voia să le dea numele lui. Le semnă „Aston Rowant”. Acesta era numele satului din Oxfordshire în care se născuse. Îi veni în minte din întâmplare. Acest nume avea să-l ajute și în alte privințe. În timp ce progresa cu lucrul, începea să-i placă. Și-a scris poveștile pe baza întâmplărilor și a oamenilor pe care i-a întâlnit, a situațiilor comice și dramatice prin care a trecut zi de zi, și a sentimentelor lui. Iar când un editor dori să le transforme într-o carte, după ce acestea fuseseră publicate în revistă, speranța se reaprinse în el.



It was but short-lived. The few reviews that reached him contained nothing but ridicule. So he had no place even as a literary hack!

He was living in Paris at the time in a noisy, evil-smelling street leading out of the Quai Saint-Michel. He thought of Chatterton¹⁹, and would loaf on the bridges looking down into the river where the drowned lights twinkled.

And then one day there came to him a letter, sent on to him from the publisher of his one book. It was signed "Sylvia," nothing else, and bore no address. Matthew picked up the envelope. The postmark was "London, S.E."²⁰

It was a childish letter. A prosperous, well-fed genius, familiar with such, might have smiled at it. To Matthew in his despair it brought healing. She had found the book lying in an empty railway carriage; and undeterred by moral scruples had taken it home with her. It had remained forgotten for a time, until when the end really seemed to have come her hand by chance had fallen on it. She fancied some kind little wandering spirit—the spirit perhaps of someone who had known what it was to be lonely and very sad and just about broken almost—must have manoeuvred the whole thing. It had seemed to her

Dar totul fu de scurtă durată. Cele câteva recenzii care ajunseră la el conțineau numai batjocură. Așadar, nu era acceptat nici măcar ca un scriitor mediocru de literatură!

La acea vreme locuia în Paris pe o stradă zgomotoasă și urât mirositoare care dădea spre Quai Saint-Michel. Se gândea la Chatterton² și trândăvea pe poduri, privind râul în care luminile cufundate scliffeau.

Apoi, într-o zi, primi o scrisoare de la editorul singurei lui cărți. Era semnată „Sylvia”, nimic mai mult, și nu avea nicio adresă. Matthew ridică plicul. Ștampila poștală era „London, S.E.”³

Era o scrisoare copilărească. Un geniu prosper și bine hrănit, familiarizat cu așa ceva, ar fi zâmbit. Lui Matthew, în disperarea lui, îi aduse alinare. Ea găsisese cartea într-un vagon gol și o luase cu ea acasă fără nicio remușcare. Uitase de ea o perioadă până într-o zi când dădu-se peste ea din întâmplare. Se gândi că trebuie să fi fost un spirit călător, mic și bun – spiritul cuiva care știuse cum este să fii singur, foarte trist și aproape distrus – care să fi călăuzit totul. Avusese senzația ca și cum o mână puternică și blândă a fost pusă pe ea în întuneric. Nu se mai simțea singură. Și așa mai departe.



as though some strong and gentle hand had been laid upon her in the darkness. She no longer felt friendless. And so on.

The book, he remembered, contained a reference to the magazine in which the sketches had first appeared. She would be sure to have noticed this. He would send her his answer. He drew his chair up to the flimsy table, and all that night he wrote.

He did not have to think. It came to him, and for the first time since the beginning of things he had no fear of its not being accepted. It was mostly about himself, and the rest was about her, but to most of those who read it two months later it seemed to be about themselves. The editor wrote a charming letter, thanking him for it; but at the time the chief thing that worried him was whether "Sylvia" had seen it. He waited anxiously for a few weeks, and then received her second letter. It was a more womanly letter than the first. She had understood the story, and her words of thanks almost conveyed to him the flush of pleasure with which she had read it. His friendship, she confessed, would be very sweet to her, and still more delightful the thought that he had need of her: that she also had something to give. She would write, as he

Cartea pe care ea o găsisese, își aminti el, conținea o trimitere la revista în care schițele apăruseră pentru prima oară. Cu siguranță ea văzuse trimiterea. El hotărî să-i răspundă. Își trase scaunul către masa șubredă și scrisese toată noaptea.

Nu era nevoie să gândească. Ideile îi veneau una după alta, iar pentru prima dată în viață nu se mai temea că scrisoarea îi va fi respinsă. Scrisese mult despre el, iar restul despre ea, dar pentru marea majoritatea care a citit-o două luni mai târziu părea să fie despre ei înșiși. Editorul îi adresă o scrisoare încântătoare mulțumindu-i pentru ea. Însă, în acel moment, singurul lucru care îl preocupa era dacă „Sylvia” o văzuse. Așteptă nerăbdător câteva săptămâni, iar apoi primi a doua scrisoare de la ea. Era mai feminină decât prima. Înțelesese povestea, iar cuvintele ei de apreciere aproape că îi transmisese plăcerea cu care ea o citise. Prietenia lui, mărturisi ea, urma să-i fie foarte dragă, iar gândul că el avea nevoie de ea o încântă și mai mult, deoarece putea, la rândul ei, să-i fie de folos. Avea să-i scrie, așa cum îi ceru, gândurile și sentimentele



wished, her real thoughts and feelings. They would never know one another, and that would give her boldness. They would be comrades, meeting only in dreamland.

In this way commenced the whimsical romance of Sylvia and Aston Rowant; for it was too late now to change the name—it had become a name to conjure with. The stories, poems, and essays followed now in regular succession. The anxiously expected letters reached him in orderly procession. They grew in interest, in helpfulness. They became the letters of a wonderfully sane, broad-minded, thoughtful woman—a woman of insight, of fine judgment. Their praise was rare enough to be precious. Often they would contain just criticism, tempered by sympathy, lightened by humour. Of her troubles, sorrows, fears, she came to write less and less, and even then not until they were past and she could laugh at them. The subtlest flattery she gave him was the suggestion that he had taught her to put these things into their proper place. Intimate, self-revealing as her letters were, it was curious he never shaped from them any satisfactory image of the writer.

A brave, kind, tender woman. A self-forgetting, quickly-

sale adevărate. Îi dădea curaj faptul că nu se vor cunoaște niciodată. Aveau să fie camarazi, întâlnindu-se numai în lumea viselor.

Astfel începu povestea ciudată de dragoste dintre Sylvia și Aston Rowant, deoarece acum era prea târziu să își mai schimbe numele. Devenise un nume foarte important. Povestirile, poemele și eseurile apăreau acum în mod regulat. Scrisorile așteptate cu nerăbdare ajungeau la el într-o procesiune ordonată. Crescurea în interes și în ajutor. Deveniră scrisorile unei femei excepțional de echilibrate, deschisă la minte și grijulie, o femeie cu discernământ și cu judecată bună. Lauda lor era suficient de rară ca să fie prețioasă. Deseori conțineau doar critică, temperată de simpatie, luminată de umor. Începu să scrie din ce în ce mai puțin despre necazurile, supărările și temerile ei și chiar și atunci o făcea numai după ce acestea treceau și putea râde pe seama lor. Cel mai subtil compliment pe care ea i-l făcu era sugestia că o învățase să pună toate aceste lucruri la locurile lor. Intime și confesive precum erau scrisorile ei, era curios că el nu modelă niciodată din ele o imagine satisfăcătoare despre scriitoare.

O femeie curajoasă, blândă și tandră. O femeie care uită



forgiving woman. A many-sided woman, responding to joy, to laughter: a merry lady, at times. Yet by no means a perfect woman. There could be flashes of temper, one felt that; quite often occasional unreasonableness; a tongue that could be cutting. A sweet, restful, greatly loving woman, but still a woman: it would be wise to remember that. So he read her from her letters. But herself, the eyes, and hair, and lips of her, the voice and laugh and smile of her, the hands and feet of her, always they eluded him.

He was in Alaska one spring, where he had gone to collect material for his work, when he received the last letter she ever wrote him. They neither of them knew then it would be the last. She was leaving London, so the postscript informed him, sailing on the following Saturday for New York, where for the future she intended to live.

It worried him that postscript. He could not make out for a long time why it worried him. Suddenly, in a waste of endless snows, the explanation flashed across him. Sylvia of the letters was a living woman! She could travel — with a box, he supposed, possibly with two or three, and parcels. Could take tickets, walk up a gangway, stagger about a deck feeling,

și iartă repede. O femeie cu multe fețe, care răspunde la bucurie, la râs: o doamnă veselă, din când în când. Dar în niciun caz o femeie perfectă. Putea să aibă ocazionale izbucniri de temperament, se simțea asta; ba chiar momente în care să nu fie rațională; și uneori avea o limbă foarte ascuțită. O femeie drăguță, liniștită și foarte iubitoare, dar totuși o femeie: ar fi înțelept să reții acest lucru. Așa o vedea din scrisorile ei. Dar în carne și oase — ochii, părul și buzele, vocea, râsul și zâmbetul, la fel ca mâinile și picioarele ei — nu și-o putea imagina.

Era în Alaska într-una din primăveri, unde se dusesse să strângă materiale pentru munca sa, când primi de la ea o scrisoare. Niciunul din ei nu știa atunci că aceea avea să fie ultima. Ea urma să părăsească Londra, așa îl informă postscriptumul, luând vaporul către New York următoarea zi de sâmbătă, unde intenționa să locuiască pe viitor.

Îl îngrijoră acel post-scriptum. Nu putu să-și dea seama pentru multă vreme de ce îl îngrijoră. Deodată, după lungi ninsori, explicația îl trăzni. Sylvia din scrisori era o femeie vie! Putea să călătorească — cu un cufăr, eventual cu două sau trei, își închipui, și cu colete. Putea cumpăra bilete, pași pe o pasarelă, să se clatine pe o punte, având, poate, un pic rău de



maybe, a little seasick. All these years he had been living with her in dreamland she had been, if he had only known it, a Miss Somebody-or-other, who must have stood every morning in front of a looking-glass with hairpins in her mouth. He had never thought of her doing these things; it shocked him. He could not help feeling it was indelicate of her — coming to life in this sudden, uncalled-for manner.

He struggled with his new conception of her, and had almost forgiven her, when a further and still more startling suggestion arrived to plague him. If she really lived why should he not see her, speak to her? So long as she had remained in her hidden temple, situate in the vague recesses of London, S.E., her letters had contented him. But now that she had moved, now that she was no longer a voice but a woman! Well, it would be interesting to see what she was like. He imagined the introduction: "Miss Somebody-or-other, allow me to present you to Mr. Matthew Pole." She would have no idea he was Aston Rowant. If she happened to be young, beautiful, in all ways satisfactory, he would announce himself. How astonished, how delighted she would be.

But if not! If she were elderly, plain? The wisest, wittiest

mare. În toți acești ani în care trăise împreună cu ea în țara viselor, ea fusese ba un personaj, ba altul — ce bine dacă și-ar fi dat și el seama de asta! — care probabil că în fiecare dimineață se așeza în fața oglinzii cu acele de păr în gură. El nu și-o închipuise făcând nici unul din aceste lucruri și ideea îl șocă. Nu își putea înfrâna sentimentul că era grosolan din partea ei — să prindă viață în această manieră bruscă și deplasată.

Se luptă cu noua lui concepție despre ea și aproape că o iertase când o ipoteză și mai uimitoare îl chinui. Dacă ea chiar trăiește, de ce să nu o vadă, să-i vorbească? Câtă vreme rămăsese în templul ei ascuns, situat în cotlonul vag al London, S.E., scrisorile ei îl mulțumiseră. Dar acum când ea se mutase, acum când nu mai era o voce, ci o femeie, ar fi interesant de văzut cum este ea. Își imaginează prezentările: „Domnișoară Una-sau-alta, dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul Matthew Pole”. Nu ar avea nici cea mai mică idee că el este Aston Rowant. Dacă se întâmplă ca ea să fie tânără, frumoasă, în orice caz satisfăcătoare, el s-ar prezenta. Cât de uimită, cât de încântată ar fi atunci!

Dar dacă nu! Dacă este bătrână și ștearsă? Se știe că cele



of women have been known to have an incipient moustache. A beautiful spirit can, and sometimes does, look out of goggle eyes. Suppose she suffered from indigestion and had a shiny nose! Would her letters ever again have the same charm for him? Absurd that they should not. But would they?

The risk was too great. Giving the matter long and careful consideration, he decided to send her back into dreamland.

But somehow she would not go back into dreamland, would persist in remaining in New York, a living, breathing woman.

Yet even so, how could he find her? He might, say, in a poem convey to her his desire for a meeting. Would she comply? And if she did, what would be his position, supposing the inspection to result unfavourably for her? Could he, in effect, say to her: "Thank you for letting me have a look at you; that is all I wanted. Good-bye"?

She must, she should remain in dreamland. He would forget her postscript; in future throw her envelopes unglanced at into the wastepaper basket. Having by this simple exercise of his will replaced her in London, he himself started for New

mai înțelepte și inteligente femei au un început de mustață. Un spirit frumos poate și câteodată chiar privește prin ochi bulbucăți. Să presupunem că suferă de indigestie și are un nas lucios! Scrisorile ei ar mai avea vreodată același șarm pentru el? Ar fi absurd să nu. Dar ar mai avea totuși?

Riscul era prea mare. Analizând mult și bine, el decise să o trimită înapoi în imaginar.

Dar cumva ea nu voia să se întoarcă în lumea viselor, ci continua să rămână în New York, o femeie în carne și oase.

Dar chiar și așa, cum ar putea să o găsească? Ar putea, să zicem, să-i transmită printr-o poezie dorința lui de a o întâlni. Ar accepta? Și dacă da, care ar fi poziția lui, presupunând că rezultatul examinării este nefavorabil ei? Ar putea să-i spună în schimb: „Îți mulțumesc că mi-ai permis să mă uit la tine. Asta este tot ce am vrut. La revedere”?

Trebuie sau ar trebui, să rămână în lumea viselor. Îi va da uitării post-scriptumului. În viitor va azvârli la coș scrisorile Sylviei fără a le mai privi măcar o dată. Cu un simplu exercițiu de voință din partea-i, decise reamplasarea ei în Londra,



York—on his way back to Europe, so he told himself. Still, being in New York, there was no reason for not lingering there a while, if merely to renew old memories.

Of course, if he had really wanted to find Sylvia it would have been easy from the date upon the envelope to have discovered the ship “sailing the following Saturday.” Passengers were compelled to register their names in full, and to state their intended movements after arrival in America. Sylvia was not a common Christian name. By the help of a five-dollar bill or two—. The idea had not occurred to him before. He dismissed it from his mind and sought a quiet hotel up town.

New York was changed less than he had anticipated. West Twentieth Street in particular was precisely as, leaning out of the cab window, he had looked back upon it ten years ago. Business had more and more taken possession of it, but had not as yet altered its appearance. His conscience smote him as he turned the corner that he had never once written to Ann. He had meant to, it goes without saying, but during those first years of struggle and failure his pride had held him back. She

Matthew însuși pornind spre New York, pe drumul de întoarcere în Europa. Cel puțin acesta era planul. Dar, aflat în New York, nu avea niciun motiv să nu zăbovească o vreme acolo, pentru a-și reîmprospăta vechile amintiri.

Desigur, dacă și-ar fi dorit cu adevărat să o găsească pe Sylvia i-ar fi fost ușor să descopere vaporul „care avea să plece următoarea sâmbătă” după data de pe plic. Pasagerii trebuiau să se înregistreze cu numele lor întregi și să spună scopul călătoriei după sosirea în America. Sylvia nu era un nume creștin comun. Cu ajutorul unei bancnote de cinci dolari sau poate chiar două... Nu-i venise această idee înainte. O alungă din minte și caută un hotel liniștit în centrul orașului.

New York-ul se schimbase mai puțin decât anticipase el. Scoțându-și capul pe geamul taxiului, Strada Vest Douăzeci, mai ales, era exact ca în urmă cu zece ani. Întreprinderile comerciale puseseră stăpânire din ce în ce mai mult pe ea, dar nu îi alteraseră încă aspectul. Conștiința lui îl izbi, când trecu de colț, că nu îi scrisese nici măcar odată lui Ann. Voise, nici nu se poate pune problema, dar în timpul acelor ani de zbucium și eșec, mândria îl împiedicase. Ea întotdeauna îl crezuse un prost.



had always thought him a fool; he had felt she did. He would wait till he could write to her of success, of victory. And then when it had slowly, almost imperceptibly, arrived—! He wondered why he never had. Quite a nice little girl, in some respects. If only she had been less conceited, less self-willed. Also rather a pretty girl she had shown signs of becoming. There were times—. He remembered an evening before the lamps were lighted. She had fallen asleep curled up in Abner's easy chair, one small hand resting upon the arm. She had always had quite attractive hands — a little too thin. Something had moved him to steal across softly without waking her. He smiled at the memory.

And then her eyes, beneath the level brows! It was surprising how Ann was coming back to him. Perhaps they would be able to tell him, the people of the house, what had become of her. If they were decent people they would let him wander round a while. He would explain that he had lived there in Abner Herrick's time. The room where they had sometimes been agreeable to one another while Abner, pretending to read, had sat watching them out of the corner of an eye. He would like to sit there for a few moments, by

Așa simțise el. Avea să aștepte până putea să-i scrie despre succes, despre victorie. Iar apoi când ajunsese încet, aproape imperceptibil... Se întreabă de ce n-o făcuse niciodată. O fetiță destul de drăguță în anumite privințe. De-ar fi fost mai puțin încrezută, mai puțin încăpățânată! De asemenea dădea semne că va deveni o fată destul de frumoasă. Erau momente când... Își aminti o seară înainte ca lămpile să fie aprinse. Ea adormise ghemuită în fotoliul lui Abner, o mână mică relaxându-se pe brațul fotoliului. Avusese întotdeauna mâini destul de atrăgătoare — un pic prea subțiri. Ceva îl făcuse să o sărute fără să o trezească. Zâmbi la gândul acestei amintiri.

Apoi ochii ei de sub sprâncenele drepte! Era surprinzător felul în care își aducea aminte de Ann. Probabil că ei, oamenii casei, ar putea să îi spună ce se întâmplase cu ea. Dacă erau oameni decenti l-ar lăsa să umble în jur pentru un timp. Le-ar explica că el locuise acolo pe vremea lui Abner Herrick. Camera în care au fost amabili unul cu celălalt, în timp ce Abner, prefăcându-se că citește, ședea uitându-se la ei cu colțul ochiului. Și-ar dori să se așeze acolo pentru câteva momente, singur.



himself.

He forgot that he had rung the bell. A very young servant had answered the door and was staring at him. He would have walked in if the small servant had not planted herself deliberately in his way. It recalled him to himself.

"I beg pardon," said Matthew, "but would you please tell me who lives here?"

The small servant looked him up and down with growing suspicion.

"Miss Kavanagh lives here," she said. "What do you want?"

The surprise was so great it rendered him speechless. In another moment the small servant would have slammed the door.

"Miss Ann Kavanagh?" he inquired, just in time.

"That's her name," admitted the small servant, less suspicious.

"Will you please tell her Mr. Pole—Mr. Matthew Pole," he requested.

"I'll see first if she is in," said the small servant, and shut the door.

Uită că apăsase pe sonerie. O slujnică foarte tânără deschisese ușa și se holba la el. Ar fi intrat dacă slujnica mărunță nu s-ar fi pus intenționat în calea lui. Își veni în fire.

— Îmi cer scuze, spuse Matthew, dar mi-ați putea spune cine locuiește aici?

Slujnica se uită la el din cap până în picioare cu suspiciune.

— Domnișoara Kavanagh locuiește aici, spuse ea. Ce doriți?

Surpriza fu atât de mare încât îl lăsă fără grai. În momentul următor mărunta slujnică avea să trântească ușa.

— Domnișoara Ann Kavanagh? întrebă el chiar la timp.

— Așa o cheamă, mărturisi slujnica cu mai puțină suspiciune.

— Îi puteți spune, vă rog, că domnul Pole... domnul Matthew Pole, o rugă.

— Voi vedea mai întâi dacă este acasă, spuse slujnica mărunță și închise ușa.



It gave Matthew a few minutes to recover himself, for which he was glad. Then the door opened again suddenly.

"You are to come upstairs," said the small servant.

It sounded so like Ann that it quite put him at his ease. He followed the small servant up the stairs.

"Mr. Matthew Pole," she announced severely, and closed the door behind him.

Ann was standing by the window and came to meet him. It was in front of Abner's empty chair that they shook hands.

"So you have come back to the old house," said Matthew.

"Yes," she answered. "It never let well. The last people who had it gave it up at Christmas. It seemed the best thing to do, even from a purely economical point of view."

"What have you been doing all these years?" she asked him.

"Oh, knocking about," he answered. "Earning my living." He was curious to discover what she thought of Matthew, first of all.

"It seems to have agreed with you," she commented,

Îi dădu lui Matthew câteva minute să-și revină, pentru care se bucură. Apoi, brusc, ușa se deschise din nou.

— Sunteți invitat la etaj, spuse slujnica.

Sună exact ca Ann, ceea ce îl liniști destul de mult. O urmă pe slujnică sus pe scări.

— Domnul Matthew Pole, anunță ea pe un ton sever și închise ușa după el.

Ann stătea lângă fereastră și veni să-l salute. În fața fotoliului gol al lui Abner își strânsesă mâinile.

— Deci ai venit înapoi în vechea casă, spuse Matthew.

— Da, răspunse ea. Nu a dus-o bine niciodată. Ultimii chiriași au plecat de Crăciun. Mi s-a părut cel mai bun lucru de făcut, chiar dacă doar din punct de vedere financiar.

— Ce ai făcut în toți acești ani? îl întreabă ea.

— O, am rătăcit prin lume, răspunse el. Câștigându-mi existența. Mai întâi de toate el dorea să știe ce părere avea ea despre Matthew.

— Pare să-ți fi priit, comentă ea cu o privire care îl



with a glance that took him in generally, including his clothes.

"Yes," he answered. "I have had more luck than perhaps I deserved."

"I am glad of that," said Ann.

He laughed. "So you haven't changed so very much," he said. "Except in appearance."

"Isn't that the most important part of a woman?" suggested Ann.

"Yes," he answered, thinking. "I suppose it is."

She was certainly very beautiful.

"How long are you stopping in New York?" she asked him.

"Oh, not long," he explained.

"Don't leave it for another ten years," she said, "before letting me know what is happening to you. We didn't get on very well together as children; but we mustn't let him think we're not friends. It would hurt him."

She spoke quite seriously, as if she were expecting him any moment to open the door and join them. Involuntarily Matthew glanced round the room. Nothing seemed altered.

includea cu tot cu haine.

– Da, răspunse el. Am avut mai mult noroc decât poate aş fi meritat.

– Mă bucur să aud asta, spuse Ann.

El râse.

– Deci nu te-ai schimbat prea mult, spuse el. Cu excepția fizicului.

– Nu asta contează cel mai mult la o femeie? sugeră Ann.

– Da, răspunse el gânditor. Presupun că da.

Era cu siguranță foarte frumoasă.

– Cât timp vei rămâne în New York? îl întrebă ea.

– O, nu prea mult, explică el.

– Nu mai lăsa încă zece ani să treacă până să aflu ce mai faci, spuse ea. Nu ne-am prea înțeles când am fost copii, dar nu trebuie să-l facem să creadă că nu suntem prieteni. Asta l-ar răni.

Vorbi destul de serios, ca și cum îl aștepta din moment în moment să deschidă ușa și să li se alăture. Involuntar, Matthew se uită prin cameră. Nimic nu părea modificat. Covorul uzat,



The worn carpet, the faded curtains, Abner's easy chair, his pipe upon the corner of the mantelpiece beside the vase of spills.

"It is curious," he said, "finding this vein of fancy, of tenderness in you. I always regarded you as such a practical, unsentimental young person."

"Perhaps we neither of us knew each other too well, in those days," she answered.

The small servant entered with the tea.

"What have you been doing with yourself?" he asked, drawing his chair up to the table.

She waited till the small servant had withdrawn.

"Oh, knocking about," she answered. "Earning my living."

"It seems to have agreed with you," he repeated, smiling.

"It's all right now," she answered. "It was a bit of a struggle at first."

"Yes," he agreed. "Life doesn't temper the wind to the human lamb. But was there any need in your case?" he asked.

draperiile decolorate, fotoliul lui Abner, pipa lui pe colțul șemineului lângă vază.

— Este curios, spuse el, să găsesc în tine această înclinație spre fantezie și sensibilitate. Te-am considerat întotdeauna drept o persoană tânără foarte practică și lipsită de sentimente.

— Probabil că nici unul din noi nu îl cunoștea pe celălalt prea bine în acele vremuri, răspunse ea.

Slujnica intră cu ceaiul.

— Ce ai făcut în tot acest timp? întrebă el trăgându-și scaunul către masă.

Așteptă până se retrăsese slujnica.

— O, am rătăcit prin lume, răspunse ea. Câștigându-mi existența.

— Se pare că ți-a priit, repetă el zâmbind.

— Totul e bine acum, răspunse ea. A fost cam greu la început.

— Da, îi dădu dreptate el. Vântul nu bate după nevoile omului. Dar ai avut vreo nevoie? întrebă el. Credeam...



"I thought –"

"Oh, that all went," she explained. "Except the house."

"I'm sorry," said Matthew. "I didn't know."

"Oh, we have been a couple of prigs," she laughed, replying to his thoughts. "I did sometimes think of writing you. I kept the address you gave me. Not for any assistance; I wanted to fight it out for myself. But I was a bit lonely."

"Why didn't you?" he asked.

She hesitated for a moment.

"It's rather soon to make up one's mind," she said, "but you seem to me to have changed. Your voice sounds so different. But as a boy – well, you were a bit of a prig, weren't you? I imagined you writing me good advice and excellent short sermons. And it wasn't that that I was wanting."

"I think I understand," he said. "I'm glad you got through."

"What is your line?" he asked. "Journalism?"

"No," she answered. "Too self-opinionated."

She opened a bureau that had always been her own and handed him a programme. "Miss Ann Kavanagh, Contralto,"

– O, acelea au trecut deja, îi explică ea. Mai puțin casa.

– Îmi cer scuze, spuse Matthew. N-am știut.

– O, am fost doi înfumurați, râse ea, răspunzându-i gândurilor lui. Chiar m-am gândit câteodată să îți scriu. Am păstrat adresa pe care mi-ai dat-o. Nu pentru vreun ajutor, ci pentru că m-am simțit singură. Dar am vrut să răzlesc pe cont propriu.

– De ce n-ai făcut-o? întrebă el.

Ea ezită pentru o secundă.

– E un pic cam devreme să mă pronunț, spuse ea, dar mi se pare că te-ai schimbat. Vocea ta sună atât de diferit. Dar atunci când erai mic – ei bine, erai cam pedant, nu-i așa? Mi-am imaginat că-mi scrii sfaturi bune și predici scurte și excelente. Și nu asta îmi doream.

– Cred că înțeleg, spuse el. Mă bucur că te-ai descurcat.

– Care este specializarea ta? întrebă el. Jurnalism?

– Nu, răspunse ea. E prea auto-doctrinar.

Deschise un birou care întotdeauna fusese al ei și îi înmână un program. „Domnișoara Kavanagh, Contralto” era



was announced on it as one of the chief attractions.

"I didn't know you had a voice," said Matthew.

"You used to complain of it," she reminded him.

"Your speaking voice," he corrected her. "And it wasn't the quality of that I objected to. It was the quantity."

She laughed.

"Yes, we kept ourselves pretty busy bringing one another up," she admitted.

They talked a while longer: of Abner and his kind, quaint ways; of old friends. Ann had lost touch with most of them. She had studied singing in Brussels, and afterwards her master had moved to London and she had followed him. She had only just lately returned to New York.

The small servant entered to clear away the tea things. She said she thought that Ann had rung. Her tone implied that anyhow it was time she had. Matthew rose and Ann held out her hand.

"I shall be at the concert," he said.

"It isn't till next week," Ann reminded him.

"Oh, I'm not in any particular hurry," said Matthew.

"Are you generally in of an afternoon?"

anunțat pe acesta ca una din principalele atracții.

— Nu știam că ai voce, spuse Matthew.

— Obișnuiai să te plângi de ea, îi aminti ea.

— De vocea cu care vorbești, o corectă el. Și nu mă plângeam de calitatea ei, ci de cantitate.

Ea râse.

— Da, ne-am ocupat timpul scoțându-ne în evidență defectele, recunosc eu.

Mai vorbiră o vreme: despre Abner și felul lui amabil și ciudat de a fi, despre vechi prieteni. Ann pierduse legătura cu marea majoritate. Studiase canto-ul în Bruxelles, iar apoi maestrul ei se mutase la Londra și îl urmărise. De-abia de curând se întoarse în New York.

Slujnica intră să ia ceștile. Spuse că i s-a părut că Ann o chemase. Tonul vocii ei sugera că în orice caz era timpul să o facă. Matthew se ridică și Ann îi întinse mâna.

— Voi veni la concert, spuse el.

— Va fi abia săptămâna viitoare, îi aminti Ann.

— O, nu mă grăbesc în vreun mod special, spuse Matthew. De obicei ești acasă după-amiaza?



"Sometimes," said Ann.

He thought as he sat watching her from his stall that she was one of the most beautiful women he had ever seen. Her voice was not great. She had warned him not to expect too much.

"It will never set the Thames on fire," she had said. "I thought at first that it would. But such as it is I thank God for it."

It was worth that. It was sweet and clear and had a tender quality.

Matthew waited for her at the end. She was feeling well disposed towards all creatures and accepted his suggestion of supper with gracious condescension.

He had called on her once or twice during the preceding days. It was due to her after his long neglect of her, he told himself, and had found improvement in her. But to-night she seemed to take a freakish pleasure in letting him see that there was much of the old Ann still left in her: the frank conceit of her; the amazing self-opinionatedness of her; the waywardness, the wilfulness, the unreasonableness of her; the general

— Câteodată, spuse Ann.

Se gândi, în timp ce se uită la ea din jilțul lui, că este una dintre cele mai frumoase femei pe care le-a văzut vreodată. Vocea ei nu era grozavă. Ea îl avertiză să nu aibă așteptări prea mari.

— Nu îi va da foc Tamisei, spusese ea. La început asta am crezut, dar așa cum este, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ea.

Măcar atât merita. Era dulce și clară și avea o calitate tandră.

Matthew o așteptă la final. Se simțea bine față de toate creaturile și îi acceptă sugestia de a lua cina cu bunăvoință grațioasă.

El o mai vizitase o dată sau de două ori zilele precedente. I se cuvenea această vizită, după ce o neglijase atâta vreme, își spuse el, iar ea părea că se simte mai bine. Dar în această seară părea să aibă o plăcere ciudată în a-i arăta că a rămas în ea mult din vechea Ann: vanitatea francă, uimitoarea încăpățânare, capriciozitatea, îndărătnicia, iraționalitatea, înfumurarea, spiritul ei dictatorial și contradictoriu, impertinența crasă,



uppishness and dictatorialness of her; the contradictoriness and flat impertinence of her; the swift temper and exasperating tongue of her.

It was almost as if she were warning him. "You see, I am not changed, except, as you say, in appearance. I am still Ann with all the old faults and failings that once made life in the same house with me a constant trial to you. Just now my very imperfections appear charms. You have been looking at the sun — at the glory of my face, at the wonder of my arms and hands. Your eyes are blinded. But that will pass. And underneath I am still Ann. Just Ann."

They had quarrelled in the cab on the way home. He forgot what it was about, but Ann had said some quite rude things, and her face not being there in the darkness to excuse her, it had made him very angry. She had laughed again on the steps, and they had shaken hands. But walking home through the still streets Sylvia had plucked at his elbow.

What fools we mortals be — especially men! Here was a noble woman — a restful, understanding, tenderly loving woman; a woman as nearly approaching perfection as it was safe for a woman to go! This marvellous woman was waiting

temperamentul iute și limba ei ascuțită.

Era ca și cum îl avertiza.

— Vezi tu, eu nu m-am schimbat, decât, așa cum ai zis și tu, fizic. Sunt tot aceeași Ann, cu toate defectele și neajunsurile vechi care altădată făceau traiul cu mine sub același acoperiș o luptă constantă pentru tine. În acest moment imperfecțiunile mele par fermecătoare. Te-ai uitat la soare — la gloria feței mele, la minunăția brațelor și mâinilor mele. Ochii îți sunt orbiți. Dar asta va trece. Iar dedesubt sunt tot Ann. Doar Ann.

Se certaseră în taxi în drum spre casă. El uită din ce cauză se certaseră, dar Ann spusese niște lucruri destul de grosolane, iar fața ei nefiind acolo în întuneric ca să o scuze, îl supărase foarte tare. Ea răsese din nou pe scări și își dăduseră mâinile. Însă mergând spre casă pe străzile liniștite, Sylvia îl apucase de cot.

Ce proști putem fi noi muritorii — mai ales bărbatii! Aici era o femeie nobilă — o femeie iubitoare, liniștită, înțelegătoare, tandră. O femeie care aproape că atinge perfecțiunea atât cât era ea posibilă la o femeie! Această femeie minunată îl aștepta cu



for him with outstretched arms (why should he doubt it?) – and just because Nature had at last succeeded in making a temporary success of Ann's skin and had fashioned a rounded line above her shoulder-blade! It made him quite cross with himself. Ten years ago she had been gawky and sallow-complexioned. Ten years hence she might catch the yellow jaundice and lose it all. Passages in Sylvia's letters returned to him. He remembered that far-off evening in his Paris attic when she had knocked at his door with her great gift of thanks. Recalled how her soft shadow hand had stilled his pain. He spent the next two days with Sylvia. He re-read all her letters, lived again the scenes and moods in which he had replied to them.

Her personality still defied the efforts of his imagination, but he ended by convincing himself that he would know her when he saw her. But counting up the women on Fifth Avenue towards whom he had felt instinctively drawn, and finding that the number had already reached eleven, began to doubt his intuition. On the morning of the third day he met Ann by chance in a bookseller's shop. Her back was towards him. She was glancing through Aston Rowant's latest volume.

brațele larg deschise (de ce să se îndoiască de acest lucru?) – și doar fiindcă Natura reușise în sfârșit să-i facă, cel puțin pentru moment, pielea frumoasă lui Ann și îi conturase o linie rotundă deasupra omoplaților! Se înfuriă destul de tare pe sine. Cu zece ani în urmă era stângace și pământie la față. Zece ani de acum încolo ar putea face icter și să-și piardă tot farmecul. Pasaje din scrisorile Sylviei îi veneau în minte. Își aminti acea seară îndepărtată din mansarda lui din Paris când ea îi ciocănise la ușă cu minunatul ei dar al recunoștinței. Își aminti cum mâna ei delicată și fantomatică îi oprise durerea. Își petrecu următoarele două zile cu Sylvia. Îi reciti toate scrisorile și retrăi scenele și stările cu care îi răspunsese.

Personalitatea ei încă îi sfida eforturile imaginației, dar sfârși prin a se convinge că o va recunoaște când o va vedea. Dar socotind femeile de pe Bulevardul Cinci către care simțise o atracție instinctivă și văzând că numărul deja atinsese unsprezece, începu să-și pună la îndoială intuiția. În dimineața celei de-a treia zi o întâlni din întâmplare pe Ann într-o librărie. Stătea cu spatele la el. Răsfoia ultimul volum al lui Aston Rowant.



"What I," said the cheerful young lady who was attending to her, "like about him is that he understands women so well."

"What I like about him," said Ann, "is that he doesn't pretend to."

"There's something in that," agreed the cheerful young lady. "They say he's here in New York."

Ann looked up.

"So I've been told," said the cheerful young lady.

"I wonder what he's like?" said Ann.

"He wrote for a long time under another name," volunteered the cheerful young lady. "He's quite an elderly man."

It irritated Matthew. He spoke without thinking.

"No, he isn't," he said. "He's quite young."

The ladies turned and looked at him.

"You know him?" queried Ann. She was most astonished, and appeared disbelieving. That irritated him further.

"If you care about it," he said, "I will introduce you to

— Ceea ce îmi place mie la el este că înțelege femeile atât de bine, spuse domnișoara care o însoțea.

— Ceea ce îmi place mie la el este că nu se preface că le înțelege, spuse Ann.

— Să știi că ai dreptate, consimți domnișoara veselă. Se zvonește că e aici în New York.

Ann își ridică privirea.

— Așa mi s-a spus, zise domnișoara veselă.

— Mă întreb ce fel de persoană este? spuse Ann.

— A scris sub un alt nume o perioadă mai lungă de timp, rosti domnișoara veselă. Este un bărbat destul de în vârstă.

Acest lucru îl irită pe Matthew. Vorbi fără să se gândească.

— Nu este, spuse el. Este destul de tânăr.

Domnișoarele se întoarseră și îl priviră.

— Îl cunoști? întrebă Ann. Era foarte surprinsă și părea să nu-l creadă. Asta îl irită și mai mult.

— Dacă dorești, spuse Matthew, îți voi face cunoștință cu



him.”

Ann made no answer. He bought a copy of the book for himself, and they went out together. They turned towards the park.

Ann seemed thoughtful. “What is he doing here in New York?” she wondered.

“Looking for a lady named Sylvia,” answered Matthew.

He thought the time was come to break it to her that he was a great and famous man. Then perhaps she would be sorry she had said what she had said in the cab. Seeing he had made up his mind that his relationship to her in the future would be that of an affectionate brother, there would be no harm in also letting her know about Sylvia. That also might be good for her.

They walked two blocks before Ann spoke. Matthew, anticipating a pleasurable conversation, felt no desire to hasten matters.

“How intimate are you with him?” she demanded. “I don’t think he would have said that to a mere acquaintance.”

“I’m not a mere acquaintance,” said Matthew. “I’ve known him a long time.”

“You never told me,” complained Ann.

el.

Ann nu răspunse. Cumpără un exemplar pentru el și pleacă împreună. Se îndreaptă către parc.

Ann părea îngândurată.

– Oare ce o căuta aici în New York? se întreabă ea.

– Caută o femeie pe nume Sylvia, răspunse Matthew.

Se gândi că ar fi cazul să-i spună că este un om important și faimos. Atunci poate că îi va părea rău că spusese ce spusese în taxi. Văzând că se hotărâse ca în viitor el să-i fie un frate afectuos, nu va răni pe nimeni dacă o va informa despre Sylvia. Ar putea să-i prindă bine și ei.

Merseră vreme de două cvartale până ca Ann să vorbească. Matthew anticipând o conversație plăcută, simți că nu este cazul să se grăbească.

– Cât de intim ești cu el? ceru ea să știe. Nu cred că ar fi spus așa ceva unei cunoștințe oarecare.

– Nu sunt o cunoștință oarecare, spuse Matthew. Îl cunosc de multă vreme.

– Nu mi-ai spus asta niciodată, se plânse Ann.



"Didn't know it would interest you," replied Matthew.

He waited for further questions, but they did not come. At Thirty-fourth Street he saved her from being run over and killed, and again at Forty-second Street. Just inside the park she stopped abruptly and held out her hand.

"Tell him," she replied, "that if he is really serious about finding Sylvia, I may — I don't say I can — but I may be able to help him."

He did not take her hand, but stood stock still in the middle of the path and stared at her.

"You!" he said. "You know her?"

She was prepared for his surprise. She was also prepared — not with a lie, that implies evil intention. Her only object was to have a talk with the gentleman and see what he was like before deciding on her future proceedings — let us say, with a plausible story.

"We crossed on the same boat," she said. "We found there was a good deal of common between us. She—she told me things." When you came to think it out it was almost the truth.

"What is she like?" demanded Matthew.

— Nu am știut că o să te intereseze, replică Matthew.

Așteptă alte întrebări, dar nu veniră. Pe Strada Treizeci și patru, o salvă de la a fi călcată de mașină și omorâtă, și din nou pe Strada Patruzeci și doi. Chiar în interiorul parcului se opri brusc și își întinse mâna.

— Dacă vrea să o găsească cu adevărat pe Sylvia, răspunse ea, spune-i că aş putea — nu spun că pot — dar aş putea să-l ajut.

El nu îi luase mâna, ci rămăsese țeapăn ca o statuie în mijlocul aleii, holbându-se la ea.

— Tu! spuse el. Tu o cunoști?

Era pregătită pentru uimirea lui. De asemenea era pregătită — nu cu o minciună, asta presupune intenții rele. Singura ei dorință era să vorbească cu respectivul bărbat și să îl cunoască înainte să-și stabilească viitoarele acțiuni — să spunem așa, cu o poveste plauzibilă.

— Am venit cu același vapor, spuse ea. Am descoperit că avem destul de multe lucruri în comun. Ea... ea mi-a spus anumite lucruri. Dacă stai să te gândești era aproape adevărat.

— Cum este ea? Matthew ceru să știe.



"Oh, just—well, not exactly—" It was an awkward question. There came to her relief the reflection that there was really no need for her to answer it.

"What's it got to do with you?" she said.

"I am Aston Rowant," said Matthew.

The Central Park, together with the universe in general, fell away and disappeared. Somewhere out of chaos was sounding a plaintive voice: "What is she like? Can't you tell me? Is she young or old?"

It seemed to have been going on for ages. She made one supreme gigantic effort, causing the Central Park to reappear, dimly, faintly, but it was there again. She was sitting on a seat. Matthew — Aston Rowant, whatever it was — was seated beside her.

"You've seen her? What is she like?"

"I can't tell you."

He was evidently very cross with her. It seemed so unkind of him.

"Why can't you tell me — or, why won't you tell me? Do you mean she's too awful for words?"

"No, certainly not — as a matter of fact —"

— O, doar... ei bine, nu chiar... Era o întrebare incomodă.

Își dădu seama, ușurată, că de fapt nu e nevoie să-i răspundă.

— Ce legătură are asta cu tine? spuse ea.

— Eu sunt Aston Rowant, spuse Matthew.

Central Park, împreună cu universul în general, se micșorară și dispărură. De undeva din haos se auzi o voce tânguitoare: Cum este ea? Nu poți să-mi spui? Este tânără sau bătrână?

Părea să dureze de o veșnicie. Ea făcu un efort gigantic suprem, făcând Central Park să reapară, slab, neclar, dar era din nou acolo. Ședea pe un scaun. Matthew — Aston Rowant, oricum era — ședea lângă ea.

— Ai văzut-o? Ce fel de persoană este ea?

— Nu pot să-ți spun.

Era evident foarte supărat pe ea. Părea nemilos din partea lui că insista.

— De ce nu poți să-mi spui — sau de ce nu vrei să-mi spui? Vrei să spui că este prea îngrozitoare ca să fie descrisă?

— Nu, desigur că nu... de fapt...



"Well, what?"

She felt she must get away or there would be hysterics somewhere. She sprang up and began to walk rapidly towards the gate. He followed her.

"I'll write you," said Ann.

"But why –?"

"I can't," said Ann. "I've got a rehearsal."

A car was passing. She made a dash for it and clambered on. Before he could make up his mind it had gathered speed.

Ann let herself in with her key. She called downstairs to the small servant that she wasn't to be disturbed for anything. She locked the door.

So it was to Matthew that for six years she had been pouring out her inmost thoughts and feelings. It was to Matthew that she had laid bare her tenderest, most sacred dreams! It was at Matthew's feet that for six years she had been sitting, gazing up with respectful admiration, with reverential devotion! She recalled her letters, almost passage for passage, till she had to hold her hands to her face to cool it. Her indignation, one might almost say fury, lasted till tea-time.

In the evening – it was in the evening time that she had

– Ei bine, ce?

Simți că trebuie să iasă din această încurcătură, altfel cineva se va isteriza. Se ridică brusc și începu să meargă cu pași repezi către poartă. El o urmări.

– Îți voi scrie, spuse Ann.

– Dar de ce...?

– Nu pot, spuse Ann. Trebuie să merg la repetiții.

O mașină trecu pe acolo. Se repezi la ea și se urcă în ea. Până ca el să se dezmeticească, mașina prinse viteză.

Ann își descuia singură ușa. Îi strigă slujnicei care se afla la etajul inferior că nu vrea să fie deranjată pentru nimic. Încuia ușa.

Deci lui Matthew își destăinuise ea cele mai adânci gânduri și sentimente în ultimii șase ani. În fața lui Matthew își așternuse cele mai tandre și sacre vise! La picioarele lui Matthew stătuse ea timp de șase ani, privindu-l cu admirație respectuoasă, cu devotare reverențială! Își aminti de scrisorile ei, aproape pasaj cu pasaj, până ce trebui să își pună mâinile pe față ca să o răcorească. Indignarea ei, am putea spune chiar furia ei, dură până la ora ceaiului.

Seara – ea întotdeauna îi scria seara – o găsi cu o stare



always written to him – a more reasonable frame of mind asserted itself. After all, it was hardly his fault. He couldn't have known who she was. He didn't know now. She had wanted to write. Without doubt he had helped her, comforted her loneliness; had given her a charming friendship, a delightful comradeship. Much of his work had been written for her, to her. It was fine work. She had been proud of her share in it. Even allowing there were faults – irritability, shortness of temper, a tendency to bossiness! – underneath it all was a man. The gallant struggle, the difficulties overcome, the long suffering, the high courage – all that she, reading between the lines, had divined of his life's battle! Yes, it was a man she had worshipped. A woman need not be ashamed of that. As Matthew he had seemed to her conceited, priggish. As Aston Rowant she wondered at his modesty, his patience.

And all these years he had been dreaming of her; had followed her to New York; had –

There came a sudden mood so ludicrous, so absurdly unreasonable that Ann herself stopped to laugh at it. Yet it was real, and it hurt. He had come to New York thinking of Sylvia, yearning for Sylvia. He had come to New York with one desire:

sufletească mai rezonabilă. La urma urmelor, de-abia dacă era vina lui. Nu avea cum să știe cine este ea. Nu știa nici acum. Ea voise să-i scrie. Fără îndoială el o ajutase, îi alinase singurătatea, îi oferise o prietenie fermecătoare, o tovărășie încântătoare. Marea majoritatea a operelor sale au fost scrise pentru ea, către ea. Erau niște opere foarte bune. Era mândră de contribuția ei. Chiar și cu toate defectele – iritabilitate, irascibilitate, tendință către despotism! – dedesubtul lor era un bărbat. Lupta vitează, depășirea dificultăților, suferința îndelungată, marele curaj – tot ceea ce ea, citind printre rânduri, prevăzuse despre conflictele din viața lui! Da, era un bărbat pe care îl idolatrizase. Unei femeie nu trebuie să-i fie rușine de acest lucru. Matthew îi păruse încrezut, pedant. La Aston Rowant se mira de modestia lui, de răbdarea lui.

În toți acești ani el o visase, o urmărise până în New York, o...

Îi veni o stare bruscă atât de ridicolă, atât de absurd de nerezonabilă încât Ann însăși se opri ca să râdă. Cu toate acestea era reală și durea. Venise în New York cu gândul la Sylvia, tânjind după Sylvia. El venise în New York cu o singură



to find Sylvia. And the first pretty woman that had come across his path had sent Sylvia clean out of his head. There could be no question of that. When Ann Kavanagh stretched out her hand to him in that very room a fortnight ago he had stood before her dazzled, captured. From that moment Sylvia had been tossed aside and forgotten. Ann Kavanagh could have done what she liked with him. She had quarrelled with him that evening of the concert. She had meant to quarrel with him.

And then for the first time he had remembered Sylvia. That was her reward — Sylvia's: it was Sylvia she was thinking of — for six years' devoted friendship; for the help, the inspiration she had given him.

As Sylvia, she suffered from a very genuine and explainable wave of indignant jealousy. As Ann, she admitted he ought not to have done it, but felt there was excuse for him. Between the two she feared her mind would eventually give way. On the morning of the second day she sent Matthew a note asking him to call in the afternoon. Sylvia might be there or she might not. She would mention it to her.

She dressed herself in a quiet, dark-coloured frock. It seemed uncommittal and suitable to the occasion. It also

dorință: să o găsească pe Sylvia. Iar prima femeie frumoasă cu care se întâlnise o alungase pe Sylvia din mintea lui. Fără îndoială. Când Ann Kavanagh îi întinse mâna chiar în acea cameră cu două săptămâni în urmă, el stătuse în fața ei uluit, captivat. Din acel moment Sylvia fusese dată la o parte și uitată. Ann Kavanagh ar fi putut face orice dorea cu el. Se certase cu el în seara concertului. Voise să se certe cu el.

Iar apoi, pentru prima dată, el își amintise de Sylvia. Acesta era premiul ei — al Sylviei: la Sylvia se gândea ea — pentru cei șase ani de prietenie devotată, pentru ajutorul și inspirația pe care ea i-o dăduse lui.

Ca Sylvia, ea suferea de un val autentic și explicabil de gelozie indignantă. Ca Ann, ea recunoscuse că el nu ar fi trebuit s-o facă, dar simți că avea o scuză. Între cele două femei, se temea ca mintea ei să nu o ia razna. În dimineața celei de-a doua zi îi trimise lui Matthew o înștiințare în care îl ruga să o sune după-amiaza. S-ar putea ca Sylvia să fie sau să nu fie acolo. O va informa.

Ea se îmbracă într-o rochie simplă neagră. Părea să fie decentă și potrivită pentru acea ocazie. Se întâmplă chiar ca



happened to be the colour that best suited her. She would not have the lamps lighted.

Matthew arrived in a dark serge suit and a blue necktie, so that the general effect was quiet. Ann greeted him with kindness and put him with his face to what little light there was. She chose for herself the window-seat. Sylvia had not arrived. She might be a little late — that is, if she came at all.

They talked about the weather for a while. Matthew was of opinion they were going to have some rain. Ann, who was in one of her contradictory moods, thought there was frost in the air.

“What did you say to her?” he asked.

“Sylvia? Oh, what you told me,” replied Ann. “That you had come to New York to — to look for her.”

“What did she say?” he asked.

“Said you’d taken your time about it,” retorted Ann.

Matthew looked up with an injured expression.

“It was her own idea that we should never meet,” he explained.

“Um!” Ann grunted.

aceea să fie culoarea care i se potrivea cel mai bine. Nu voia să aprindă lămpile.

Matthew venise îmbrăcat într-un costum din serj de culoare închisă, ceea ce făcea ca efectul general să fie unul liniștit. Ann îl întâmpină cu bunătate și îl puse să stea cu fața către puțina lumină care era. Pentru ea, își alegea scaunul de la fereastră. Sylvia nu venise. S-ar putea să întârzie un pic — asta dacă va veni.

Vorbiseră un timp despre vreme. Matthew era de părere că urmează să plouă. Ann, care era într-una din stările ei contradictorii, socotea că afară este un aer rece.

— Ce i-ai spus? întrebă el.

— Sylviei? O, ce mi-ai spus și mie, replică ea. Că ai venit în New York ca să... ca să o cauți.

— Și ce a spus? întrebă el.

— A spus că nu prea te-ai grăbit, răspunse Ann.

Matthew privi în sus cu o expresie ofensată.

— A fost ideea ei să nu ne mai vedem niciodată, explică el.

— Ăă! Ann mormăi.



"What do you think yourself she will be like?" she continued. "Have you formed any notion?"

"It is curious," he replied. "I have never been able to conjure up any picture of her until just now."

"Why 'just now'?" demanded Ann.

"I had an idea I should find her here when I opened the door," he answered. "You were standing in the shadow. It seemed to be just what I had expected."

"You would have been satisfied?" she asked.

"Yes," he said.

There was silence for a moment.

"Uncle Ab made a mistake," he continued. "He ought to have sent me away. Let me come home now and then."

"You mean," said Ann, "that if you had seen less of me you might have liked me better?"

"Quite right," he admitted. "We never see the things that are always there."

"A thin, gawky girl with a bad complexion," she suggested. "Would it have been of any use?"

"You must always have been wonderful with those eyes," he answered. "And your hands were beautiful even

— Cum ți-ai imaginat-o? continuă ea. Ți-ai format vreo părere?

— Este ciudat, răspunse el. Nu am reușit niciodată să-mi formez vreo imagine despre ea până acum.

— De ce „până acum”? Ann dori să afle.

— Am crezut că o voi găsi aici când voi deschide ușa, răspunse el. Tu stăteai în umbră. Păreai să fii exact ce așteptam.

— Ai fi fost mulțumit? întrebă ea.

— Da, spuse el.

Se făcu liniște pentru un moment.

— Unchiul Ab a făcut o greșală, continuă el. Trebuia să mă alunge și să mă lase să vin acasă din când în când.

— Vrei să spui, zise Ann, că dacă m-ai fi văzut mai rar m-ai fi plăcut mai mult?

— Așa este, admise el. Nu vedem întotdeauna lucrurile care sunt mereu acolo.

— O fată subțire, stângace și cu un ten urât, sugeră ea. Te-ar fi ajutat cu ceva?

— Trebuie să fi fost întotdeauna minunată cu acei ochi, răspunse el. Iar mâinile tale erau frumoase chiar și atunci.



then.”

“I used to cry sometimes when I looked at myself in the glass as a child,” she confessed. “My hands were the only thing that consoled me.”

“I kissed them once,” he told her. “You were asleep, curled up in Uncle Ab’s chair.”

“I wasn’t asleep,” said Ann.

She was seated with one foot tucked underneath her. She didn’t look a bit grown up.

“You always thought me a fool,” he said.

“It used to make me so angry with you,” said Ann, “that you seemed to have no go, no ambition in you. I wanted you to wake up — do something. If I had known you were a budding genius —”

“I did hint it to you,” said he.

“Oh, of course it was all my fault,” said Ann.

He rose. “You think she means to come?” he asked. Ann also had risen.

“Is she so very wonderful?” she asked.

“I may be exaggerating to myself,” he answered. “But I

— Când eram mică, obișnuiam să plâng când mă uitam în oglindă, mărturisi ea. Măinile erau singurele părți care mă consolau.

— Le-am sărutat la un moment dat, îi spuse el. Dormeau ghemuită în fotoliului lui Abner.

— Nu dormeam, spuse Ann.

Ședea cu un picior sub ea. Nu arăta deloc a om matur.

— Întotdeauna m-ai considerat un prost, spuse el.

— Obișnuiam să mă înfurii atât de tare pe tine când vedeam că nu faci nimic, că n-ai nicio ambiție, spuse Ann. Am vrut să te trezești — să faci ceva. Dacă știam că ești un geniu în devenire...

— Dar ți-am sugerat asta, spuse el.

— O, bineînțeles că a fost numai vina mea, spuse Ann.

El se ridică.

— Crezi că are de gând să vină? întrebă el. Se ridicase și Ann.

— Este chiar atât de minunată? întrebă ea.

— S-ar putea să exagerez, răspunse el, dar nu sunt foarte



am not sure that I could go on with my work without her – not now.”

“You forgot her,” flashed Ann, “till we happened to quarrel in the cab.”

“I often do,” he confessed. “Till something goes wrong. Then she comes to me. As she did on that first evening, six years ago. You see, I have been more or less living with her since then,” he added with a smile.

“In dreamland,” Ann corrected.

“Yes, but in my case,” he answered, “the best part of my life is passed in dreamland.”

“And when you are not in dreamland?” she demanded. “When you’re just irritable, short-tempered, cranky Matthew Pole. What’s she going to do about you then?”

“She’ll put up with me,” said Matthew.

“No she won’t,” said Ann. “She’ll snap your head off. Most of the ‘putting up with’ you’ll have to do.”

He tried to get between her and the window, but she kept her face close to the pane.

“You make me tired with Sylvia,” she said. “It’s about time you did know what she’s like. She’s just the commonplace,

sigur că pot să-mi continui munca fără ea – nu acum.

– Ai uitat de ea, izbucni Ann, până când s-a întâmplat să ne certăm în taxi.

– Deseori uit, se confesă el. Până când ceva începe să meargă prost. Apoi ea apare. Așa cum a făcut-o în acea primă seară, acum șase ani. Vezi tu, de atunci am locuit cu ea mai mult sau mai puțin, adaugă el cu un zâmbet.

– În lumea viselor, îl corectă Ann.

– Da, dar în cazul meu, răspunse el, cea mai mare parte a vieții mele are loc în lumea viselor.

– Și când nu ești în lumea viselor? dori ea să afle. Când ești pur și simplu Matthew Pole cel iritabil, arțăgos și irascibil. Ce o să-ți faci atunci?

– Mă va suporta, spuse Matthew.

– Ba nu o va face, spuse Ann. O să-ți rupă capul. Atunci tu va trebui „să suporti”.

El încercă să se pună între ea și fereastră, dar Ann își păstră fața aproape de geam.

– M-ai înnebunit cu Sylvia asta, spuse ea. Este timpul să afli cum este ea cu adevărat. Este doar o femeie insipidă,



short-tempered, disagreeable-if-she-doesn't-get-her-own-way, unreasonable woman. Only more so."

He drew her away from the window by brute force.

"So you're Sylvia," he said.

"I thought that would get it into your head," said Ann.

It was not at all the way she had meant to break it to him. She had meant the conversation to be chiefly about Sylvia. She had a high opinion of Sylvia, a much higher opinion than she had of Ann Kavanagh. If he proved to be worthy of her — of Sylvia, that is, then, with the whimsical smile that she felt belonged to Sylvia, she would remark quite simply, "Well, what have you got to say to her?"

What had happened to interfere with the programme was Ann Kavanagh. It seemed that Ann Kavanagh had disliked Matthew Pole less than she had thought she did. It was after he had sailed away that little Ann Kavanagh had discovered this. If only he had shown a little more interest in, a little more appreciation of, Ann Kavanagh! He could be kind and thoughtful in a patronising sort of way. Even that would not have mattered if there had been any justification for his airs of superiority.

arțăgoasă, dezagreabilă dacă nu obține ceea ce își dorește, cu care nu se poate discuta. Ba chiar mai mult de atât.

O trase brutal de lângă fereastră.

— Deci tu ești Sylvia, spuse el.

— Am știut eu că asta te va face să înțelegi, spuse Ann.

Nu era sub nicio formă felul în care voia să i se destăinuie. Voise ca discuția să fie îndeosebi despre Sylvia. Ea avea o părere mai bună despre Sylvia, mult mai bună decât despre Ann Kavanagh. Dacă el demonstra că o merită — adică pe Sylvia, apoi ar fi remarcat pur și simplu, cu un zâmbet care credea că îi aparține Sylviei: Ei bine, ce ai să-i spui?

Ceea ce interferase cu planul fusese Ann Kavanagh. Se pare că Ann Kavanagh îl displicuse pe Matthew Pole mai puțin decât își imaginase ea. De-abia după ce el plecase micuța Ann Kavanagh descoperise asta. Măcar dacă ar fi arătat și el un pic mai mult interes, un pic mai multă apreciere pentru Ann Kavanagh! Ar fi putut fi amabil și grijuliu într-un mod condescendent. Nici măcar asta n-ar fi contat dacă ar fi fost vreo justificare pentru aerele lui de superioritate.



Ann Kavanagh, who ought to have taken a back seat on this occasion, had persisted in coming to the front. It was so like her.

"Well," she said, "what are you going to say to her?" She did get it in, after all.

"I was going," said Matthew, "to talk to her about Art and Literature, touching, maybe, upon a few other subjects. Also, I might have suggested our seeing each other again once or twice, just to get better acquainted. And then I was going away."

"Why going away?" asked Ann.

"To see if I could forget you."

She turned to him. The fading light was full upon her face.

"I don't believe you could – again," she said.

"No," he agreed. "I'm afraid I couldn't."

"You're sure there's nobody else," said Ann, "that you're in love with. Only us two?"

"Only you two," he said.

She was standing with her hand on old Abner's empty chair. "You've got to choose," she said. She was trembling. Her

Ann Kavanagh care ar fi trebuit să stea mai în umbră în această situație, insistă să iasă în față. Era tipic ei.

– Ei bine, spuse ea, ce ai de gând să-i spui? În definitiv tot reuși să o spună.

– Voiam, spuse Matthew, să vorbesc cu ea despre artă și literatură, atingând, probabil, și alte subiecte. De asemenea, i-aș fi sugerat să ne mai întâlnim o dată sau de două ori ca să ne cunoaștem mai bine. Și apoi aș fi plecat.

– De ce să pleci? întrebă Ann.

– Să văd dacă te-aș putea uita.

Se întoarse către el. Lumina slabă îi cădea toată pe față.

– Nu cred că ai putea s-o faci... din nou, spuse ea.

– Nu, îi dădu dreptate. Mi-e teamă că nu aș putea.

– Ești sigur că nu mai e nimeni altcineva, spuse Ann, de care să fii îndrăgostit. Doar de noi două?

– Doar de voi două, spuse el.

Ea stătea cu mâna pe bătrânul fotoliu gol al lui Abner.

– Trebuie să alegi, spuse ea. Tremura. Vocea ei sună



voice sounded just a little hard.

He came and stood beside her. "I want Ann," he said.

She held out her hand to him.

"I'm so glad you said Ann," she laughed.

numai un pic mai dură.

El veni lângă ea.

— O vreau pe Ann, spuse el.

Ea întinse mâna către el.

— Sunt atât de fericită că ai spus Ann, râse ea.



END NOTES

¹ William Wordsworth (1770-1850) was a major English Romantic poet.

² Thomas Chatterton (1752-1770) was the chief poet of the 18th century “Gothic” literary revival, England’s youngest writer of mature verse, and precursor of the Romantic Movement.

³ London S.E. stands for the city’s South Eastern postcode area.

NOTE FINALE

¹ William Wordsworth (1770-1850) a fost un mare poet englez din perioada romantică.

² Thomas Chatterton (1752-1770) a fost principalul poet al renașterii literaturii „gotice” din secolul al XVIII-lea, cel mai tânăr scriitor de versuri mature al Angliei și precursorul mișcării romantice.

³ London S.E. este zona codului poștal din sud-estul orașului.

